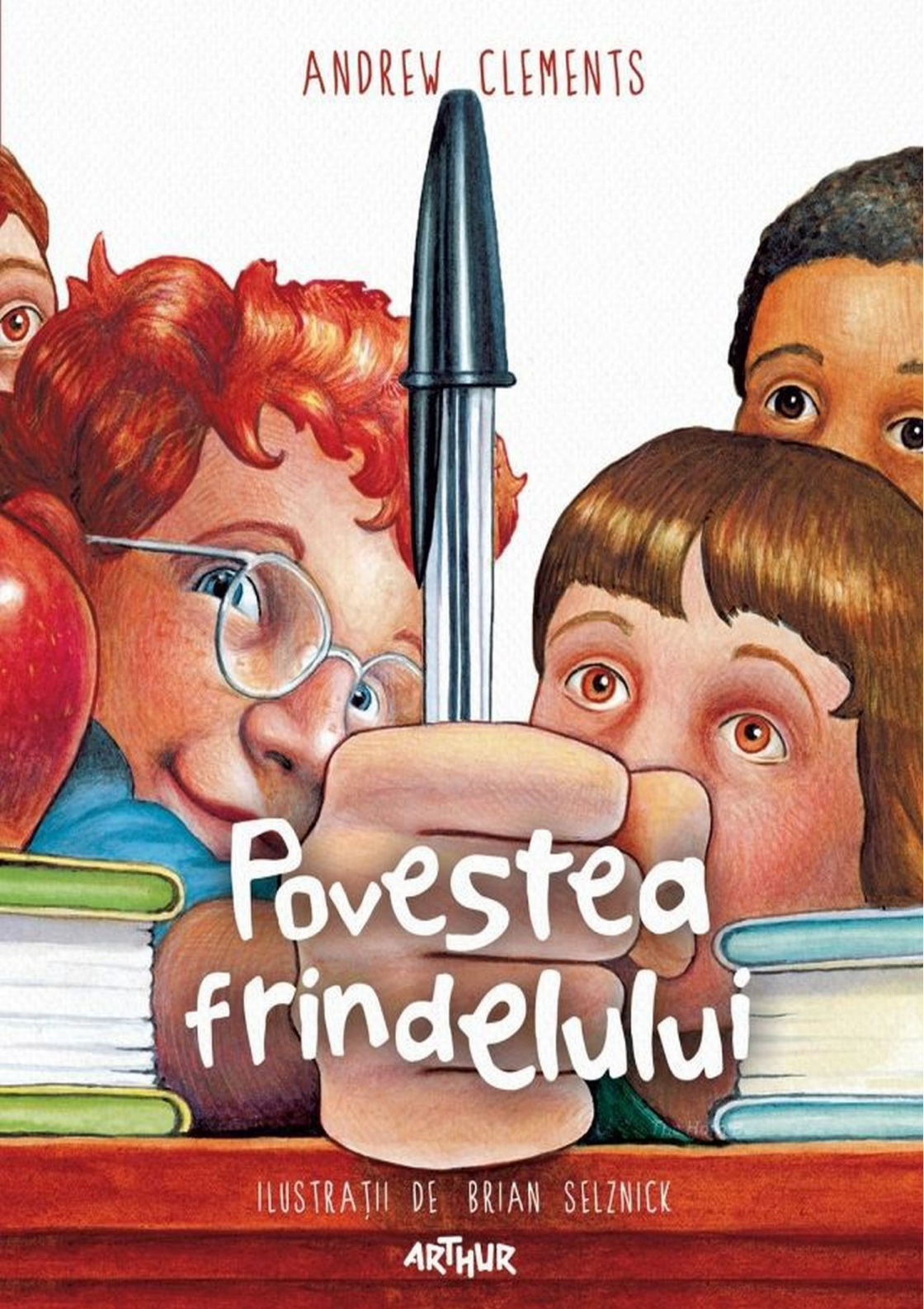

ANDREW CLEMENTS

Povestea frindelui

ILUSTRAȚII DE BRIAN SELZNICK

ARTHUR

Andrew Clements

Povestea Frindelului

Titlu original: Andrew Clements – *Frindle*

Ilustrații originale: Brian Selznick

Traducere: Florentina Hojbotă

Editura Arthur, 2014

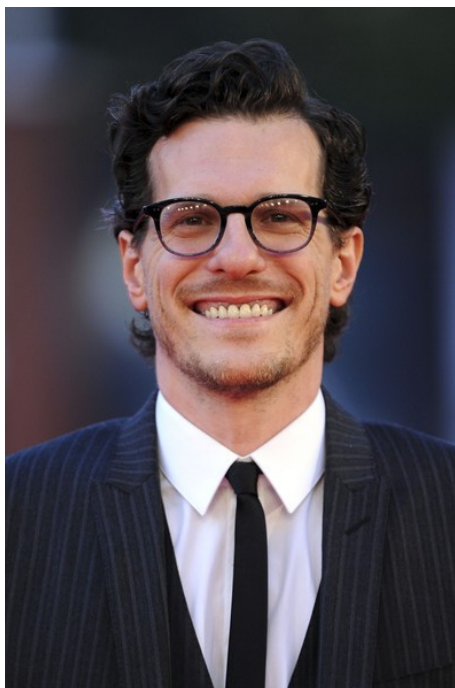

Andrew Clements (n. 1949, la Camden, în New Jersey) – scriitor, editor și profesor. Primele sale creații au fost texte pentru cântece. Apoi a lucrat la mai multe edituri, unde s-a ocupat de cărți pentru copii.

Primul său roman, *Povestea frindelului*, a avut un succes imens, fiind apreciat în toate statele americane și onorat cu șaisprezece premii, printre care Premiul Christopher. Cărțile sale sunt traduse în numeroase limbi. Andrew Clements este tatăl a patru copii, care l-au inspirat

adesea în scrierea textelor.

Brian Selznick (n. 1966, în New Jersey) – ilustrator american. În 2008, a primit prestigioasa Medalie Caldecott pentru cartea *Invenția lui Hugo Cabret*, pe care a semnat-o atât ca autor, cât și ca ilustrator.

Pentru Becley, Charles, George, Nate și John

Nick la două luni

1. Nick

Dacă cineva le-ar cere elevilor și profesorilor de la Școala Elementară Lincoln să facă trei liste – cu puștii răi, cu puștii deștepți și cu puștii de treabă Nick Allen nu s-ar afla pe niciuna dintre ele. Nick merita să fie pe o listă specială, doar a lui, și toți știau asta.

Era Nick un copil-problemă? Greu de spus. Un lucru e sigur: Nick Allen avea o grămadă de idei și știa să le folosească.

Odată, într-a treia, Nick se gândi să transforme clasa domnișoarei Deaver într-o insulă tropicală. Ce copil din New Hampshire nu ar vrea să fie vară în februarie? Așa că, mai întâi îi convinse pe toți să facă niște palmieri mici din carton verde și maro și să-i lipească la colțul fiecărei bănci. Domnișoara Deaver le era profesoară de vreo șase luni și se arătă încântată.

— Ce *drăguți!*

A doua zi, toate fetele aveau flori de hârtie în păr și toți băieții purtau ochelari de soare și pălării de plajă. Domnișoara Deaver aplaudă și zise:

— E atât de plin de *culoare!*

A doua zi, Nick a adus o șurubelniță și a reglat termostatul clasei la 30 de grade. Toți copiii s-au schimbat în pantaloni scurți și tricouri și s-au descălțat. Iar când domnișoara Deaver a ieșit puțin din clasă, Nick a împrăștiat vreo zece câni de nisip alb pe podeaua clasei. Domnișoara Deaver a rămas din nou surprinsă, văzând cât de *creativi* pot fi elevii ei.

Numai că nisipul a ajuns în hol, iar lui Manny, îngrijitorul, nu i s-a părut deloc creativ. Și s-a dus hotărât până la cancelarie.

Directoarea a mers pe urmele dărei de nisip și, când a ajuns la capătul ei, a văzut-o pe domnișoara Deaver, stând în fața clasei și arătându-le câtorva copii cum se dansează hula, și apoi, pe un băiat cu părul castaniu, dezbrăcat până la brâu, care tocmai trimitea o minge de volei peste fileul făcut

din șase tricouri legate între ele.

Excursia clasei a treia în țările calde a luat brusc sfârșit.

Dar asta nu l-a oprit pe Nick să încerce să înveselească din nou atmosfera. Școala Lincoln trebuia scoasă din amorteală din când în când, iar Nick era persoana potrivită pentru această misiune.

Un an mai târziu, Nick a descoperit ceva fenomenal: mierla. Într-o seară a văzut la televizor o emisiune în care mierla cu aripi roșii scotea un sunet ascuțit când se apropia de ea vreun uliu sau o altă pasăre periculoasă. Din cauza modului de propagare a sunetului, păsările de pradă nu știau din ce direcție se aude.

A doua zi, când citeau în tăcere, Nick s-a uitat la profesoară și a observat că nasul doamnei Avery era curbat și semăna cu ciocul unui uliu. Atunci Nick a scos un „pii” pițigăiat, ca mierla.

Doamna Avery și-a ridicat brusc privirea din carte și s-a uitat în jur. Nu știa cine făcuse așa, prin urmare a zis „Șșșș!” întregii clase.

Un minut mai târziu, Nick a scos același sunet, dar și mai tare. „Piiii!” De data asta câțiva colegi au chicotit. Dar doamna Avery s-a prefăcut că nu a auzit nimic și, peste aproximativ cincisprezece secunde, s-a ridicat și s-a dus în spatele clasei.

Fără să-și ia ochii din carte și fără să se miște deloc, Nick a scos din toți rărunchii cel mai strident și mai enervant „Piiii!” posibil.

Doamna Avery a izbucnit.

— Janet Fisic, încetează!

Janet, care stătea la patru rânduri de Nick, s-a albit toată, apoi s-a înroșit.

— Dar eu n-am făcut nimic... Pe cuvânt.

Lui Janet îi tremura vocea, ca și cum i-ar fi venit să plângă.

Doamna Avery și-a dat seama că s-a înșelat și și-a cerut scuze.

— Cineva totuși o caută cu lumânarea, a zis doamna Avery, semănând din ce în ce mai mult cu un uliu.

Nick a continuat să citească și nu a mai scos niciun sunet.

La prânz, Nick a stat de vorbă cu Janet. Ți părea rău că doamna Avery o certase. Janet stătea în același cartier cu Nick și câteodată se jucau împreună. Era bună la baseball, iar la fotbal îi întrecea pe majoritatea băieților și fetelor din școală.

— Hei, Janet, îmi pare rău că te-a certat, i-a zis Nick. E vina mea. Eu făceam așa.

— Serious? l-a întrebat Janet mirată. Dar cum de i s-a părut doamnei Avery că sunetul venea de la mine?

Așa că Nick i-a povestit despre mierle, iar lui Janet i s-a părut foarte interesant. Pe urmă a încercat să-l imite de câteva ori și sunetele scoase de ea erau chiar mai stridente și mai pițigăiate decât ale lui Nick. A promis că nu va spune nimic nimănui.

În tot restul anului, cel puțin o dată pe săptămână, doamna Avery a auzit un „piiii“ în timpul orelor – când un piuit subțire, când unul și *mai* subțire.

Dar doamna Avery nu a aflat niciodată cine scotea sunetul acela și cu timpul a reușit să-l ignore. Dar ea tot semăna cu un uliu.

Pentru Nick, fusese un lung experiment științific – unul încununat de succes.

Și îi plăcuse și lui Janet Fisk.

2. Doamna Granger

Totul s-a schimbat în clasa a cincea. Era anul în care începeau gimnaziul. Clasa a cincea însemna note de trecere. Fără pauza de dimineață. Cu note adevărate, din cifre, trecute în carnet. Dar, mai presus de toate, clasa a cincea însemna doamna Granger.

Erau cam o sută cincizeci de copii în clasa a cincea. Aveau șapte profesori: doi de mate, doi de științe, doi de studii sociale și o singură profesoară de limba engleză. Doamna Granger pusese monopol asupra limbii engleze – și i se dusesese vestea.

Doamna Granger locuia singură într-o căsuță cochetă din zona veche a orașului. Avea o mașină veche, albastru deschis, cu care venea în fiecare dimineață la școală, fie ploaie, fie soare, zăpadă sau lapoviță, grindină sau vânt. În condica ei, al cărei început se pierdea în negura vremurilor, nu exista nicio absență.

Părul, alb aproape în întregime, era prins sus, într-un fel de cuib, la ceafă. Spre deosebire de profesoarele mai tinere, nu venea niciodată la școală îmbrăcată în pantaloni. Avea două costume (fustă și sacou) – uniforma gri și uniforma albastră – pe care le purta întotdeauna cu o cămașă albă, cu o camee prinsă la gât. Doamna Granger se număra printre acei oameni care nu transpiră niciodată. Își dădea sacoul jos numai când erau peste treizeci de grade.

Era scundă, ca orice profesor. Puteai să vezi în școală și elevi de clasa a cincea mai înalți decât ea. Dar doamna Granger părea uriașă. Din cauza ochilor. Erau cenușiu închis și, când își tura privirea la maximum, te făcea să te simți ca un fir de praf. Ochii ei puteau la fel de bine să strălucească și să râdă, iar copiii spuneau că glumele ei erau chiar foarte bune. Însă nu glumele o făcuseră celebră.

Toți erau convinși că doamna Granger avea vedere cu raze X. Nici prin gând să nu-ți treacă să mesteci gumă pe o rază de cincisprezece metri: doamna Granger o să te vadă, o să te oprească și o să-ți lipească guma pe un cartonaș galben. Pe

urmă o să ți-l prindă de cămașă cu un ac de siguranță și va trebui să-l porți tot restul zilei. După aceea te duci cu el acasă, i-l dai unuia dintre părinți să-l semneze, și i-l aduci doamnei Granger ziua următoare. Iar pe doamna Granger n-o interesează că nu ești în clasa a cincea, pentru că, din punctul ei de vedere, mai devreme sau mai târziu, o să fii.

Toți copiii de la Școala Primară Lincoln știau că vor ajunge în clasa a cincea la un moment dat și că doamna Granger avea să le noteze testele de ortografie și de citire și, mai rău încă, testele de vocabular – săptămână de săptămână, lună de lună.

Tuturor profesorilor de limba engleză din lume le place să-i pună pe copii să folosească dicționarul: „Verificați-vă ortografia. Verificați definiția. Verificați despărțirea în silabe.”

Doamnei Granger nu doar că-i plăcea dicționarul. Îl *iubea*, ba aproape că-l venera. În fiecare săptămână venea cu o listă de treizeci și cinci de cuvinte noi, dacă nu chiar mai multe.

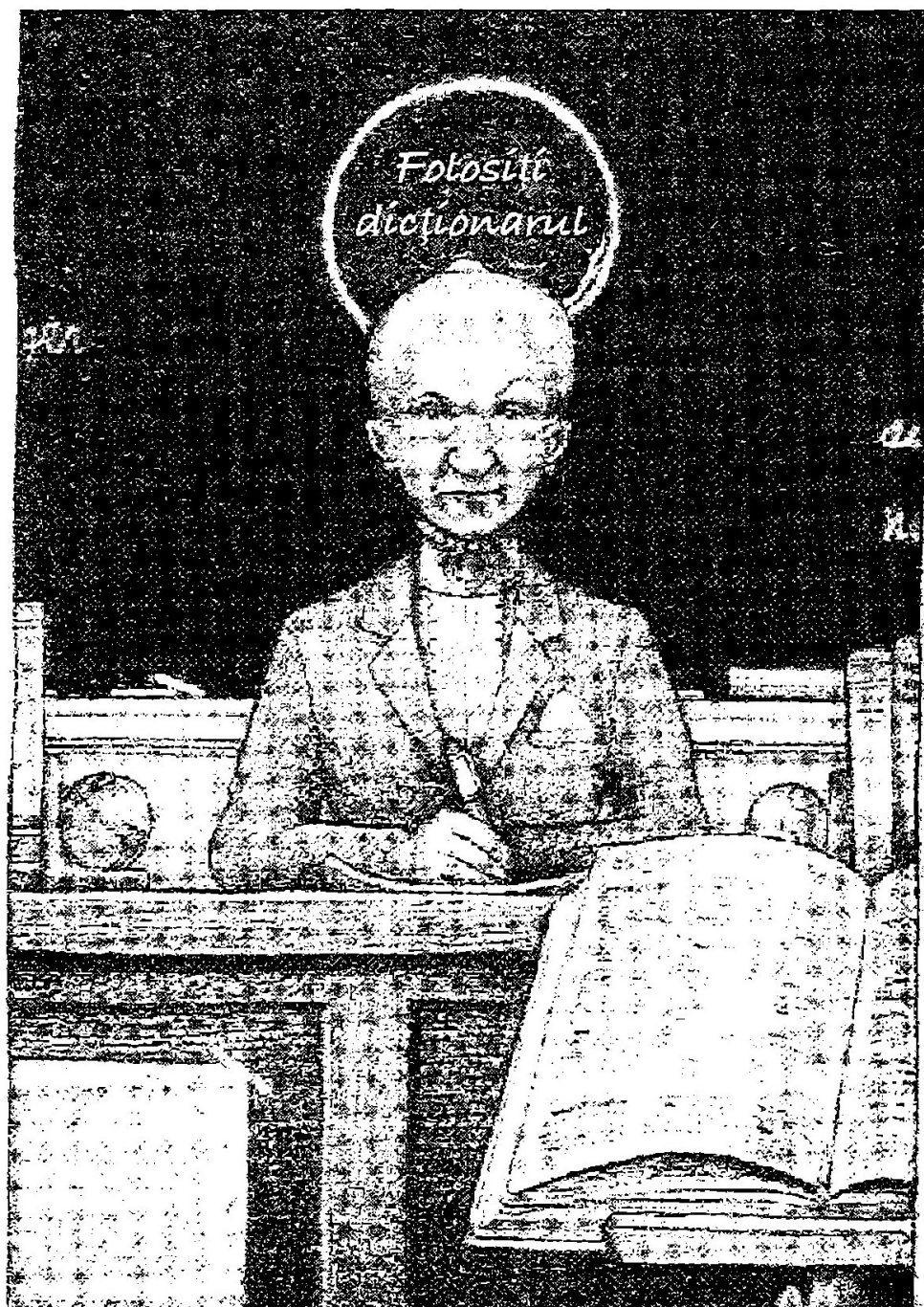
Și, ca și cum n-ar fi fost destul de rău, în fiecare dimineață apărea pe tablă „Cuvântul zilei”. Dacă într-o zi nu notai cuvântul în caiet, nu-l căutai în dicționar și nu-i învățai definiția, mai devreme sau mai târziu doamna Granger tot afla, și atunci, toată săptămâna erau pe tablă *două* cuvinte, special pentru tine.

Doamna Granger avea treizeci de dicționare pe o etajeră din spatele clasei. Dar lumina ochilor ei era un dicționar enorm, care conținea toate cuvintele din lume, genul de carte pe care nu poți s-o duci de unul singur. Imensul volum stătea singur pe o măsuță, în fața clasei, ca un altar.

Fiecare elev care a terminat Școala Primară Lincoln în ultimii treizeci și cinci de ani își aduce aminte că a stat lângă masa aceea și a auzit refrenul doamnei Granger: „Caută cuvântul! De-aia există dicționarul.”

Chiar și înainte de începerea anului școlar, când pentru Nick și prietenii lui era încă vara de dinaintea clasei a cincea, doamna Granger era ocupată. Toți părinții noilor elevi din clasa a cincea au primit o scrisoare de la ea.

Mama lui Nick a citit o parte din scrisoare cu voce tare în timpul cinei, într-o seară de august.

Doamna Granger iubea dicționarul

În orice casă trebuie să existe un dicționar bun, pentru ca elevii să-și facă bine tema. Cunoașterea regulilor ortografice, a regulilor gramaticale și îmbogățirea vocabularului sunt esențiale pentru elevi. Cunoașterea limbii ajută la formarea gândirii logice, iar clasa a cincea este cel mai bun moment pentru ca fetele și băieții să-și îmbogățească vocabularul.

Urma apoi lista dicționarelor pe care doamna Granger le considera „acceptabile pentru studiu“.

Doamna Allen a zis:

— Mă bucur că ai o profesoară care-și ia meseria în serios.

Nick a mormăit ceva, voia să-și mănânce liniștit hamburgerul. Dar pepenele de la desert nu a reușit să-l înveselească cine știe ce.

Nick nu prea avea nevoie de dicționare. Îi plăceau mult cuvintele și le folosea corect. Numai că se gândea că pentru a învăța cuvinte noi era suficient să citească. Iar el citea tot timpul.

Când Nick dădea peste un cuvânt pe care nu-l cunoștea, îl întreba pe tatăl sau pe fratele lui sau pe cine era prin preajmă ce însemna și, dacă știau, îi spuneau. Dar cu doamna Granger era altfel. Auzise multe despre ea și cu un an în urmă îi văzuse pe elevii de-a cincea în bibliotecă, cu nasul în dicționare, disperați să-și termine fișele de vocabular pentru ora de engleză.

Mai era o săptămână de vacanță și Nick deja simțea că urmează un an școlar foarte, foarte lung.

3. Întrebarea

Prima zi de școală a fost de acomodare. Elevii au primit manualele și au stat de vorbă.

Toți întrebau:

— Ce-ai făcut în vacanța de vară?

Primele cinci ore au trecut ușor pentru Nick.

Dar venea a șasea oră. Doamna Granger nu știa de glumă.

Mai întâi le-a dat un test de evaluare, ca să vadă câte cuvinte cunoșteau elevii din cele treizeci și cinci pe care le aveau de învățat în acea săptămână. *Tremur, circular, orchestră* – lista nu se mai termina. Cele mai multe îi erau cunoscute lui Nick.

Apoi le-a împărțit foile cu metoda de predare. Pe urmă, o prezentare scrisă despre scrisul de mână și apoi, un exemplu despre cum trebuie să arate titlul fiecărei lecții. Treizeci și șapte de minute fără nicio pauză.

Nick se pricepea de minune să pună întrebări ca să tragă de timp – strategia „piedică pentru profesor” sau „pierdere de timp garantată”. Cu trei minute înainte de clopoțel, în acea fracțiune de secundă dintre sfârșitul lecției și anunțarea temei pentru ziua următoare, Nick putea să lanseze o întrebare care-i distrăgea atenția profesorului destul cât să amâne sau chiar să renunțe la temă.

Sincronizarea era importantă, dar întrebarea potrivită era partea cea mai grea. Întrebări despre știrile zilei, întrebări despre facultatea la care a fost profesorul, întrebări despre cartea sau sportul sau despre hobby-ul favorit al profesorului – Nick știa toate manevrele posibile și avea foarte mare succes.

Și iată-l acum în clasa a cincea, spre finalul primei ore de engleză cu doamna Granger: Nick simțea în aer apropierea temei pentru acasă, așa cum un fermier simte că vine o furtună.

Doamna Granger a făcut o pauză ca să-și recapete suflul și mâna lui Nick a țâșnit în sus ca o săgeată. S-a uitat la schema cu elevii din fiecare bancă, apoi s-a uitat la el. Ochii

ei cenușii și tăioși nu erau nici măcar la intensitate medie.

— Da, Nicholas?

— Doamna Granger, aveți atât de multe dicționare în clasa asta, și mai ales acela enorm... De unde au apărut atâtea cuvinte? Au fost copiate din alte dicționare? Este o carte foarte mare.

Era grenada perfectă: Buum!

Mai mulți colegi au zâmbit și câțiva s-au uitat pe furiș la ceas. Nick avea o reputație bună și toată clasa știa ce făcea.

Din nefericire, și doamna Granger știa. A ezitat o clipă, apoi i-a zâmbit, puțin cam prea frumos ca să fie adevărat. Ochii ei aveau culoarea unui nor de furtună.

— Ah, ce întrebare interesantă, Nicholas. Aș putea vorbi ore întregi despre asta, cu siguranță.

Se uită apoi spre toți elevii din clasă.

— Mai vrea și altcineva să știe răspunsul?

Au dat cu toții din cap în semn că da.

— Foarte bine. Nicholas, nu vrei tu să cercetezi și să susții o prezentare în fața clasei pe acest subiect? O să fie mult mai plăcut să descoperi răspunsul singur decât să-l afli de la mine. Te rog să pregătești prezentarea pentru ora următoare.

Doamna Granger i-a zâmbit din nou. Foarte frumos. Apoi a revenit la ale ei.

— Iar tema pentru mâine o găsiți la pagina doisprezece din manualul *Cuvinte vii*...

Nick mai că n-a auzit tema. Inima îi bătea tare și se simțea mic, foarte mic. Simțea că i se înroșiseră vârfurile urechilor și că străluceau. Eșec total. Temă suplimentară. Și, probabil, un mic semn negru în dreptul numelui său, pe schema cu elevii.

Tot ce auzise despre această profesoară era adevărat: nu e bine să te pui cu Călărețul Singuratic.

4. Detectivul de cuvinte

Era o după-amiază superbă de septembrie, cu soare din plin, briză răcoroasă, cer albastru. Însă nu și pentru Nick.

Nick avea de făcut o prezentare pentru a doua zi. Mai avea de copiat și definițiile celor treizeci și cinci de cuvinte. Pentru doamna Granger. Nu așa trebuia să fie la școală. Nu pentru Nick.

Acasă la Nick exista o regulă: Mai întâi tema. Adică imediat după școală. Nick îl auzise pe fratele lui mai mare, James, oftând și bombănind regula asta ani de zile, până în urmă cu doi ani, când terminase liceul. Dar, după primul semestru, James le-a scris: „Am luat note foarte mari pentru că, atunci când am ajuns aici, știam deja ce am de făcut mai întâi.“ Acea scrisoare a fost dovada de care mama și tatăl lui Nick aveau nevoie. „Mai întâi tema“ era lege din septembrie până în iunie.

Pentru Nick asta nu era o problemă, pentru că nu prea avusese teme. Sigur, se mai uita peste cuvintele din vocabular, făcuse niște rezumate scurte pentru câteva cărți în clasa a patra, dar, în afară de asta, nimic. Până atunci, școala niciodată nu-i invadase timpul liber. Mulțumită doamnei Granger, acele vremuri erau apuse.

Mai întâi a căutat definițiile în dicționarul roșu nou-nouț pe care i-l cumpărase mama lui pentru că așa îi zisese doamna Granger. I-a luat aproape o oră. Dinspre curtea lui John, în josul străzii, auzea meciul de baseball: țipete, strigăte și, la fiecare câteva minute, pocnetul puternic al bâtei care lovea mingea. Dar el avea o prezentare de făcut. Pentru doamna Granger.

Nick s-a uitat la începutul dicționarului. Volumul avea o introducere cu titlul „Cuvintele și originea lor“.

„Perfect!“ și-a zis. Era exact ce-i trebuia pentru prezentarea lui. N-avea cum să-i ia mai mult de câteva minute. Lui Nick i se părea că deja simte soarele și briza pe față în timp ce fuge afară, la joacă, cu tema terminată.

Apoi a citit prima propoziție din introducere:

Mai întâi tema

Fără îndoială, dicționarul acesta de limbă modernă este unul dintre cele mai surprinzător de complexe și profunde documente create vreodată, întrucât încorporează date etimologice unice, reflectând nu doar o erudiție lexicografică extraordinară, ci și visele, discursul și creativitatea a milioane de oameni de-a lungul a mii de ani – căci fiecare om care a vorbit sau scris vreodată în limba engleză a avut o contribuție la elaborarea lui.

Cum?! Nick s-a scărpinat în cap și a mai citit o dată. Și încă o dată. Degeaba. Parcă ar fi citit ingredientele unui șampon.

A închis dicționarul cu zgomot și a coborât scările.

În familia lui Nick se citea mult, așa că biblioteca acoperea trei dintre cei patru pereți ai sufrageriei. Aveau două enciclopedii în mai multe volume: setul negru era pentru adulți, setul roșu, pentru copii. Nick scoase volumul cu litera D din setul roșu și căută cuvântul *dicționar*. Avea trei pagini, cu intrări pentru Dicționare vechi, Detectivii de cuvinte și Dicționarele azi. Nu era din cale afară de interesant. Dar n-avea de ales, așa că s-a trântit pe canapea și a citit tot.

Când a terminat volumul pentru copii, a deschis enciclopedia neagră și a citit mai tot ce a găsit despre dicționare. Nu înțelegea mai mult de jumătate din ce citea.

S-a lăsat pe spate și și-a acoperit ochii cu brațul, încercând să-și imagineze cum avea să prezinte toate plicticoșeniile alea. Cu puțin noroc, avea ce vorbi trei minute. Dar, cum Nick era Nick, i-a venit brusc o idee care l-a făcut să zâmbească cu gura până la urechi.

Îi era clar că putea să se amuze făcând prezentarea. Putea să facă ceva deosebit. La urma urmelor, doamna Granger și-o căutase.

5. Prezentarea

Până a doua zi, la prânz, Nick a simțit tot timpul un gol în stomac. Se apropia ora a șaptea. Trebuia să stea în picioare în fața doamnei Granger și a colegilor. Ochiul întregii clase aveau să fie îndreptați asupra lui. Iar privirea doamnei Granger avea să fie turată la maximum.

Se uita iar și iar peste notițe: primul dicționar de limbă engleză, dezvoltarea limbii engleze, William Shakespeare, cuvinte din franceză și germană, cuvinte noi, cuvinte vechi, creații noi, cuvinte anglo-saxone, rădăcini latine și grecești, engleza americană – în capul lui era un talmeș-balmeș. Iar planul lui din seara trecută părea imposibil în izbitoarea lumină fluorescentă a zilei de școală.

Ce se întâmplă cu ceasurile din școli? Când după ore te așteaptă o vizită în parcul de distracții, ceasurile din toate clasele merg înapoi și ziua de școală durează cât vreo trei săptămâni. Dar dacă trebuie să te duci prin magazine după haine, merg ca săgeata – trece ziua cât ai clipi. Iar azi? După prânz, a cincea și a șasea oră au ținut cât două tic-tacuri.

Când s-a sunat de ora a șaptea, doamna Granger a intrat în clasă, a făcut patru pași până la catedra din marginea clasei, a deschis catalogul, a aruncat o privire prin clasă și a bifat de două ori în catalog. Apoi s-a uitat la Mick și a zis:

— Cred că azi începem ora cu o scurtă prezentare. Nicholas?

Trecuseră doar cincisprezece secunde de la începerea celei de-a șaptea ore, iar Nick se afla deja în lumina reflectoarelor.

„Doamna joacă dur“ și-a zis Nick. A înghițit în sec, și-a luat fișele cu notițe mototolite și ghiozdanul și s-a dus în fața clasei. S-a așezat lângă dicționarul uriaș de pe măsută, iar doamna Granger s-a dus în spatele clasei și s-a așezat pe un scaun înalt de lângă rafturile cu cărți. Era îmbrăcată cu uniforma ei albastră.

Nick a tras adânc aer în piept și a început.

— Ei bine, primul lucru pe care l-am aflat a fost că primul dicționar englez...

Doamna Granger îl întrerupse.

— Scuză-mă, Nicholas, dar prezentarea ta are vreun titlu? Nick s-a uitat la ea pierdut.

— Un titlu? N-nu, nu i-am pus titlu.

— Să nu uitați să includeți un titlu de fiecare dată când aveți o prezentare orală sau scrisă. Acum te rog să continui, Nicholas, i-a zis zâmbind și dând aprobator din cap.

Nick a reluat. Privind drept către doamna Granger, a zis:

— Dicționarul.

Câțiva copii s-au amuzat, dar Nick s-a ținut tare și a continuat să vorbească.

— Mulți consideră că primul dicționar englez a fost alcătuit în secolul al XVIII-lea de un domn pe nume Samuel Johnson. El trăia la Londra, în Anglia. Era foarte deștept și a scris o mulțime de cărți și voia ca toți ceilalți oameni deștepți să poată folosi un dicționar bun, așa că a scris el unul. Dar au existat și alte dicționare înainte. În primul rând, Dicționarul lui Johnson era diferit prin dimensiunea lui. Avea peste patruzeci și trei de mii de cuvinte.

Elevii au scos tot felul de sunete când au auzit numărul acela mare – „Ooo!“ „Maamă!“ și tot așa iar Nick nu s-a mai putut concentra. Și-a ridicat privirea către doamna Granger, așteptându-se s-o vadă cum îl străpunge cu privirea. Dar nu. Privirea ei era aproape prietenoasă, într-un fel profesoral.

— Șșșș... Continuă, Nicholas. Ai început bine, i-a zis doamna Granger.

Lui Nick i-a venit să zâmbească, dar și-a văzut colegii uitându-se fix la el, așa că a strâns și mai tare în mâini notițele și a continuat.

— Samuel Johnson a mai făcut ceva deosebit: a ales cuvintele care i s-au părut cele mai importante și a dat multe exemple care arătau cum erau ele folosite de oameni. De exemplu, a arătat că *a lua* putea fi folosit în o sută treisprezece feluri diferite...

Prezentarea lui Nick a continuat douăsprezece minute fără probleme. Nu-i venea să creadă cât de ușor îi era să stea acolo și să vorbească despre lucrurile alea. După alte cinci minute, doamna Granger l-a întrerupt din nou pe Nick:

— Nu e frumos să căscați zgomotos sau să vă puneți capul pe bancă atunci când cineva susține o prezentare.

Nimeni din clasă nu dădea doi bani pe prezentarea lui. Cu excepția doamnei Granger.

De fiecare dată când Nick se uita la ea, o vedea zâmbind. Iar ochii ei nu erau absolut deloc reci sau tăioși. Îi sorbea cuvintele, dădea aprobator din cap și, din când în când, spunea: „Foarte bine punctat“ sau „Da, foarte corect“

Dar când s-a uitat din nou la ea, a surprins-o uitându-se pe furiș la ceas. Trecuseră optsprezece minute. Poate că ideea lui avea să țină până la urmă. Urma faza a doua.

Nick a scos din ghiozdan dicționarul roșu adus de acasă, cel pe care-l aveau majoritatea elevilor – cel pe care doamna Granger le zisese să-l folosească.

— Acesta este dicționarul pe care-l folosesc acasă pentru vocabular și... și aseară m-am uitat pe primele pagini și am aflat multe despre felul în care a fost făcut dicționarul... chiar din această carte. Așa că m-am gândit că aş putea pune unele lucruri din el în prezentarea mea. Spune aici...

— Nicholas?

Nick s-a uitat spre ea. Doamna Granger s-a dat jos de pe scaunul înalt și picioarele lui de lemn au scârțâit pe linoleum. Colegii au devenit atenți. Doamna Granger a zâmbit, a ridicat din sprâncene și a arătat către ceasul ei.

— Nicholas, cred că colegii tăi ar trebui să citească restul singuri, acasă. Acum...

John a ridicat mâna și, după ce doamna Granger i-a făcut semn, a zis:

— Dar eu nu am acasă acest dicționar, doamnă Granger. Eu îl am pe cel albastru.

Și alți câțiva copii au zis imediat:

— Și eu la fel.

Profesoara s-a străduit să nu-și arate enervarea.

— Foarte bine, Nick, dar să nu dureze mult. Trebuie să facem și alte lucruri azi.

Cu ochii mari, Nick a aprobat cu un gest din cap, și-a potrivit ochelarii pe nas și a început să citească.

Fără îndoială, dicționarul acesta de limbă modernă este unul dintre cele mai surprinzător de complexe și profunde documente create vreodată, întrucât încorporează date etimologice unice, reflectând nu doar o erudiție lexicografică extraordinară, ci și visele, discursul și creativitatea a milioane de oameni de-a lungul a mii de ani – căci fiecare om care a vorbit sau scris vreodată în limba engleză a avut o contribuție la elaborarea lui...

Articolul era lung, iar copiii se plictiseau de moarte. Dar nimeni nu-și arăta plictiseala. Toți știau că trecuse mai bine de jumătate din oră și că prezentarea lui Nick nu era o prezentare și atât. Era una dintre cele mai tari metode de a trage de timp pe care le inventase.

Doamna Granger știa și ea. A plecat din spatele clasei și s-a dus lângă geam. Nick se uita la ea din când în când, în timp ce citea, și de fiecare dată ochii doamnei Granger se aprindeau și ajungeau la un nou grad de intensitate. La opt minute după cea mai reușită repriză de citit fără întrerupere, ochii ei incandescenti găureau pur și simplu tabla din spatele lui. Mai erau doar zece minute din cea de-a șaptea oră.

Nick a tras aer în piept înainte de un paragraf nou și doamna Granger l-a întrerupt.

— Aici ar fi bine să te oprești, Nicholas. Haideți să-l aplaudăm pentru prezentare.

Aplauzele nu au ținut mult.

După ce Nick și-a luat ghiozdanul și notițele și s-a așezat la loc în bancă, ochii doamnei Granger și-au revenit cât de cât la normal și chiar i-a zâmbit.

— Cu toate că a fost puțin cam lungă, a zis ea și a făcut o pauză, ca să fie înțeleasă, prezentarea ta a fost bună. Și nu e fascinant că engleza are mai multe cuvinte diferite decât orice altă limbă din lume? adăugă, arătând către dicționarul ei mare. Volumul acesta conține definițiile a peste patru sute cincizeci de mii de cuvinte. Nu-i așa că am avut dreptate, Nicholas? Pentru că ai aflat toate aceste lucruri prin propriile

eforturi, ele vor însemna mult mai mult pentru tine.

Doamna Granger radia. Nick s-a făcut mic în bancă. Era mult mai rău decât faptul că trebuise să scrie o prezentare, mai rău decât faptul că o prezentase stând în picioare. Era tratat ca un... ca elevul ei preferat. Și avea impresia că o făcea intenționat. Reputația lui era în mare pericol. Așa că a mai pus o întrebare.

A ridicat mâna și nici nu a așteptat permisiunea doamnei Granger.

— Da, dar, știți, tot nu înțeleg de ce un cuvânt înseamnă ceva și altul, altceva. De exemplu, de ce *câine* înseamnă animalul care face „ham” și dă din coadă? Cine hotărăște asta?

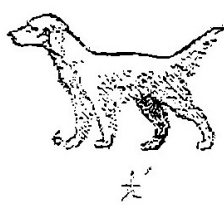
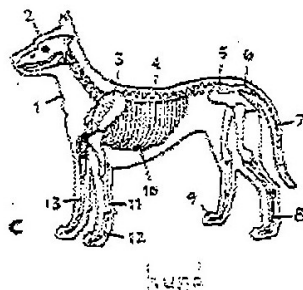
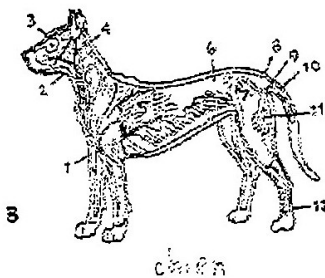
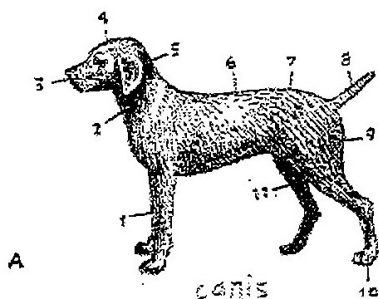
Iar doamna Granger a căzut în plasă.

— Cine hotărăște că sensul cuvântului *câine* este „câine”? Tu, Nicholas. Tu, eu și toți ceilalți din această clasă, din acest oraș, din acest stat și din această țară. Toți spunem la fel. Dacă am trăi în Franța, am spune că pentru animalul patruped cu blană cuvântul potrivit e *chien* – sună ca „șii-a”-, dar el ar însemna ceea ce înseamnă *câine* pentru tine și pentru mine. Iar în Germania se zice *Hund* – și tot așa, peste tot în lume. Dar dacă toți cei din această clasă ar hotărî să-i spună altfel acestui animal și dacă restul oamenilor i-ar zice la fel, atunci așa i s-ar spune și, la un moment dat, ar intra în dicționar. *Noi* hotărâm ce intră în acea carte, zise ea arătând către uriașul volum.

Apoi s-a uitat la Nick și a zâmbit din nou.

— Dar, desigur, la acel dicționar au lucrat sute de oameni inteligenți timp de mulți ani, a continuat doamna Granger, așa că, în ce ne privește, dicționarul acela este lege. Legile se pot schimba, desigur, dar numai dacă e nevoie. Se poate să fie nevoie de cuvinte noi, dar toate cuvintele din acel dicționar au fost puse acolo din motive întemeiate.

Doamna Granger s-a uitat la ceas. Mai rămăseseră opt minute.

Cine hotărăște că sensul cuvântului câine este „câine“?

— Așadar, pentru azi ați avut exercițiile de la pagina doisprezece din manualul *Cuvinte vii*. Vă rog să scoateți caietele. Sarah, vrei, te rog, să citești prima propoziție? Identifică greșeala și spune-ne cum ai corectat-o.

Doamna Granger a înghesuit toată ora în ultimele opt minute: un păienjeniș de verbe, substantive și prepoziții. Și, da, aveau din nou temă pentru acasă.

Iar Nick nu a mai încercat să-i distragă atenția doamnei G. O ținuse puțin pe loc, dar de oprit nu o oprise. Nici pe departe.

Era de neoprit... în acea zi, cel puțin.

6. O idee măreață

Trei lucruri s-au întâmplat mai târziu, în aceeași după-amiază.

Nick și Janet Fisic au pierdut autobuzul din cauza ședinței pentru ziarul școlii, așa că au mers împreună spre casă pe jos. Voiau să vadă cine poate să meargă pe bordură fără să cadă. Era nevoie de multă concentrare și, când Janet a călcat pe asfalt, Nick a zis:

— Trei puncte pentru mine.

— N-am căzut, a ripostat Janet. Am văzut ceva... Uite.

S-a aplecat și a ridicat de jos un pix auriu elegant.

Asta a fost primul lucru care s-a întâmplat: Janet a găsit pix.

S-au urcat înapoi pe bordură, iar Nick mergea în urma lui Janet, punând atent un picior înaintea celuilalt pe bordura îngustă de beton. Și, cum mergea el așa, a început să se gândească la școală, în special la prezentarea lui. Și dintr-odată a înțeles ce-i zisese doamna Granger despre cuvinte la sfârșitul orei.

Asta a fost al doilea lucru: a înțeles ce-i zisese doamna Granger.

Profesoara zisese: „Cine hotărăște că sensul cuvântului *câine* este «câine»? Tu, Nicholas.“

„Tu, Nicholas“ își repeta el în gând. „Eu?“ și-a zis Nick, în timp ce pune un picior înaintea celuilalt, în urma lui Janet. „Ce înseamnă asta?“ Și atunci Nick și-a amintit ceva.

Când avea vreo doi ani, mama lui îi cumpărase un casetofon din ăla care nu se strică niciodată și câteva casete cu cântece. Îi plăceau la nebunie și le asculta întruna. Se ducea cu o casetă și cu casetofonul la mama, la fratele mai mare sau la tata, dădea cu caseta în casetofon și zicea: „Guagala, guagala, guagala“, până când cineva pune caseta și pornea casetofonul.

Timp de trei ani, ori de câte ori spunea „guagala“ familia lui știa că voia să asculte sunetele plăcute de voci și de instrumente. Apoi, când s-a dus la grădiniță, Nick a învățat

că, dacă voia să fie înțeles de educatoare sau de ceilalți copii, trebuia să folosească cuvântul *muzică*. Dar sunetul acela plăcut era pentru Nick *guagala*, fiindcă așa spunea el. Cine spune că *guagala* înseamnă „muzică”? „Tu, Nicholas.”

— Nu e corect! a strigat Janet.

Ajunseseră la colțul străzii lor și Nick, absorbit cu totul de gândurile lui, a dat peste ea. Janet a căzut de pe bordură și pixul auriu din mână ei a zdrăngănit pe asfalt.

— Scuză-mă... N-am vrut, pe cuvânt. Nu eram atent... Stai puțin...

Nick s-a aplecat, a luat pixul de jos și i l-a întins lui Janet.

— Uite...

Și atunci s-a petrecut cel de-al treilea lucru.

Nick nu a zis „pix”. În schimb, a zis:

— Uite... frindelul tău.

— Frindel? s-a mirat Janet luând pixul și uitându-se la el ca la un nebun.

Apoi, strâmbându-se, l-a întrebat:

— Ce-i aia *frindel*?

Nick a zâmbit cu gura până la urechi:

— O să vezi. Pa, pa!

Erau la intersecția dintre strada Spring și bulevardul South Grand, la o stradă distanță de casă, într-o după-amiază de septembrie. Acolo și atunci i-a venit lui Nick ideea măreață.

După ce a alergat pe stradă, pe scări, pe ușă și sus, până în dormitorul lui, nu mai era doar o mare idee. Era un plan în toată regula care aștepta să fie pus în aplicare. Iar Nick se pricepea la asta.

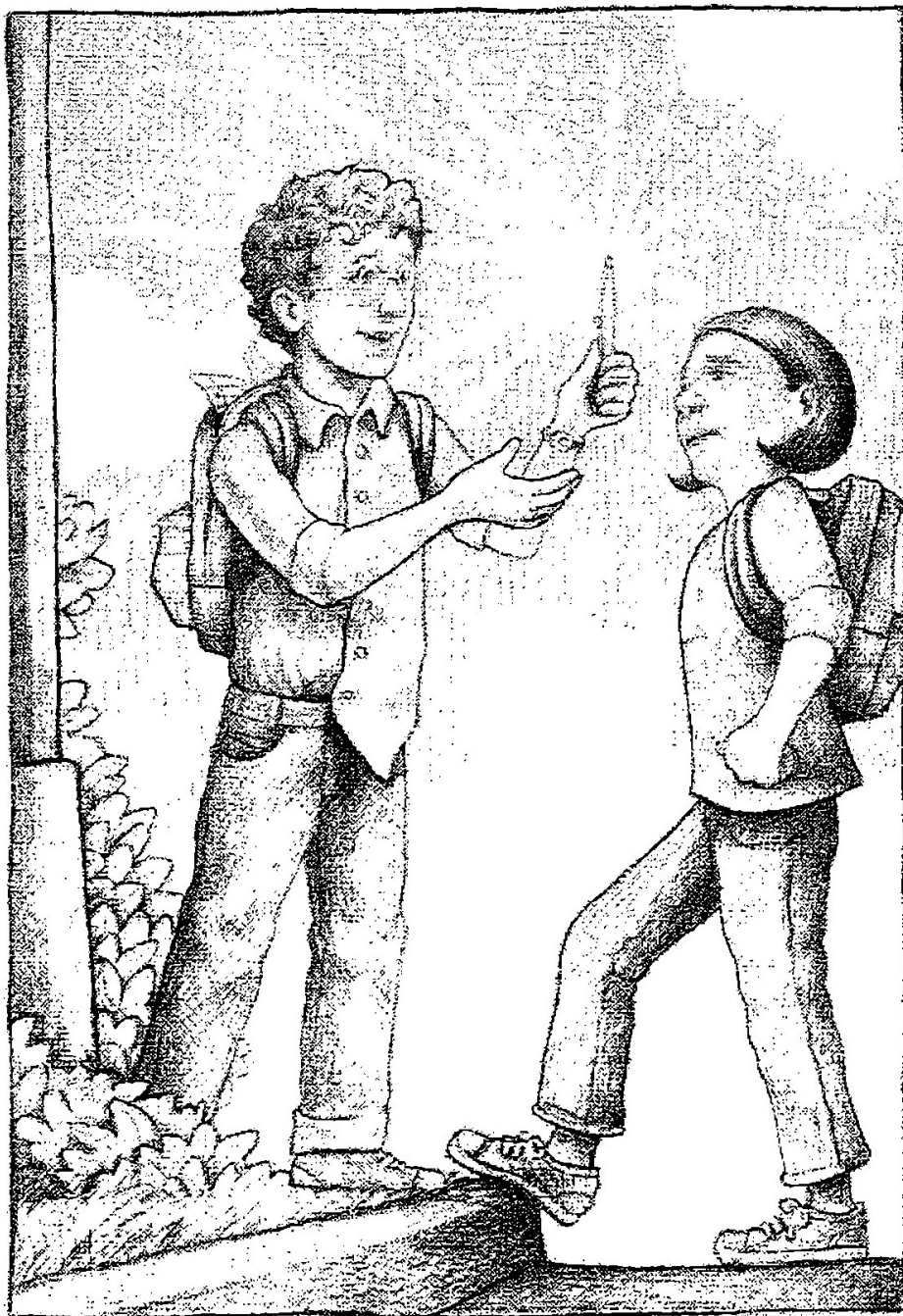
Ziua următoare, după școală, a început să pună planul în aplicare. S-a dus la magazinul Penny Pantry și a cerut un frindel.

— Un ce? a întrebat doamna din spatele tejghelei uitându-se nedumerită la el.

— Un frindel, vă rog. Unul negru, a răspuns Nick zâmbindu-i.

S-a aplecat și și-a întors urechea spre el:

— Ce spuneai că vrei?

Ideea măreață

— Un frindel, zise Nick, arătând spre pixurile de pe etajera din spatele ei. Unul negru, vă rog.

Doamna i-a dat un pix lui Nick. El i-a plătit cei 49 de cenți, a zis „mulțumesc” și a ieșit din magazin.

Peste șase zile, s-a dus Janet la Penny Pantry. Același magazin, aceeași doamnă. John fusese și el acolo cu o zi în urmă, Peter, cu două zile în urmă, Chris, cu trei, Dave, cu patru. Janet era a cincea persoană trimisă de Nick ca să o roage pe vânzătoare să-i dea un frindel.

După ce i-a spus ce vrea, doamna vânzătoare s-a întors către pixuri și a întrebat:

— Albastru sau negru?

Nick stătea pe culoarul vecin, lângă rafturile cu bomboane, și zâmbea cu gura până la urechi.

Frindel era un cuvânt adevărat. Însemna *pix*. Cine spune că. *Frindel* înseamnă „pix”? „Tu, Nicholas.”

O jumătate de oră mai târziu, câțiva elevi de încredere dintr-a cincea țineau o ședință în camera de joacă a lui Nick. Erau acolo John, Pete, Dave, Chris și Janet. Și Nick, șase copii în total – șase agenți secreți.

Și-au ridicat cu toții mâna dreaptă și au citit jurământul scris de Nick:

De azi înainte, nu voi mai folosi niciodată cuvântul PIX. Voi folosi în schimb cuvântul FRINDEL și voi face tot ce stă în puterile mele pentru ca și alții să-l folosească.

Au semnat toți șase jurământul – cu frindelul lui Nick.

Planul avea șanse să meargă.

Mulțumim, doamnă Granger.

7. Războiul pentru cuvânt

Școala era locul perfect pentru lansarea noului cuvânt și, fiind un eveniment istoric major, Nick voia ca operațiunea să înceapă la materia potrivită: ora a șaptea, limba engleză.

Nick a ridicat mâna imediat după ce s-a sunat de intrare și a zis:

— Doamnă Granger, mi-am uitat frindelul.

John, care stătea trei rânduri mai încolo, a intervenit:

— Am eu unul în plus, Nick, și ți-l pot împrumuta.

Pe urmă John a căutat de zor prin ghiozdan, dându-se în spectacol.

— Adică așa cred, că am un frindel în plus. I-am spus mamei să-mi dea trei sau patru. Sunt sigur că ieri aveam un frindel în plus, dar se poate să-l fi... uite, da... aici era.

Apoi John i l-a aruncat lui Nick, dându-se în spectacol, iar Nick l-a lăsat intenționat să cadă. Pe urmă s-a dat în spectacol căutându-l.

Doamna Granger, dar și toți colegii din clasă, pricepuseră cum nu se poate mai bine. Obiectul negru din plastic pe care Nick îl împrumutase de la John avea un nume ciudat... un nume nemaipomenit... un nume nou: *frindel*.

Au chicotit toți, dar doamna Granger și-a aprins ochii și toată clasa a amuțit. Iar restul orei a mers conform planului – planului ei, mai precis.

Când elevii ieșeau din clasă, doamna Granger l-a oprit pe Nick.

— Nicholas? Aș vrea să-ți spun câteva... cuvinte, i-a zis ea accentuând cuvântul *cuvinte*.

Nick a simțit cum i se usucă gura și cum i se pune un nod în gât, dar și-a păstrat sângele rece. S-a dus spre catedră.

— Da, doamnă Granger.

— Ideea ta a fost amuzantă, Nicholas, dar de acum să nu-mi mai întrerupi ora. Ai înțeles?

Ochii îi străluceau, dar privirea îi era mai degrabă luminoasă decât nimicitoare.

— Idee? Ce idee? a întrebat Nick, încercând să nu lase să i

citească nimic în privire.

— Știi ce vreau să spun, Nicholas. Vorbesc despre spectacolul pus în scenă de tine și de John la începutul orei. Vorbesc despre *asta*, zise, ridicând stiloul ei vechi, maro cu capac albastru.

— Dar eu chiar nu aveam niciun frindel la mine, a zis Nick, uimit și el de propriul curaj.

Ochii lui rămăseseră larg deschiși și lipsiți de expresie în spatele ochelarilor.

În schimb, ochii profesoarei păreau că fulgeră, apoi se îngustară, iar doamna Granger și-a strâns buzele într-o linie subțire. Preț de câteva clipe n-a zis nimic, apoi a început:

— Înțeleg. Foarte bine. Atunci cred că nu mai avem nimic de discutat astăzi, Nicholas. Poți pleca.

— Mulțumesc, doamnă Granger, a zis Nick luându-și ghiozdanul și a pornit către ușă. Și vă promit că n-o să-mi mai uit niciodată frindelul, a completat el când era pe jumătate ieșit din clasă. La revedere!

8. Mai puternic decât o sabie

Peste două zile a venit fotograful să facă poze cu clasa. Clasa a cincea avea să fie fotografiată ultima, chiar după prânz.

Prin urmare, Nick și agenții lui secreți au avut mult timp la dispoziție și au putut să șușotească cu toți colegii de a cincea. Fuseseră făcute toate fotografiile individuale și urma fotografia de grup. Toți erau aliniați pe scena amfiteatrului, toți aveau părul aranjat și toți zâmbeau.

Dar când fotograful a zis „Zâmbiți, vă rog“, toți elevii au zis „Frindel!“, ridicând fiecare câte un frindel în aer, ca să apară în fotografie.

Fotograful rămăsese fără film. Așa că aceea a fost singura fotografie de grup cu clasa a cincea. Dintre profesori, șase nu erau deloc încântați. Iar doamna Granger era furioasă.

Nimeni nu avusese intenția să-i enerveze pe profesori. Nu voiau decât să se amuze.

Copiii din școală vorbeau despre noul cuvânt. Când apare un cuvânt nou, toată lumea îl folosește tot timpul. Copiilor de la Școala Generală Lincoln le plăcea noul cuvânt inventat de Nick. Mult de tot.

Însă nu și doamnei Granger. La o zi după fotografia de grup le-a ținut un discurs elevilor din fiecare clasă la care preda și a lipit un anunț pe panoul principal de lângă cancelarie.

Cine va fi auzit folosind cuvântul frindel în loc de pix va rămâne după ore și va scrie următoarea propoziție de o sută de ori: Scriu această pedeapsă cu pixul.

Doamna Granger

Dar rezultatul a fost că elevii voiau și mai mult să folosească noul cuvânt al lui Nick. Dacă rămâneai după ore cu Călărețul Singuratic era ca și cum ai fi primit o medalie de onoare. Săptămâni la rând, zi de zi rămâneau după ore câțiva

elevi.

Într-o zi, la sfârșitul orei a șaptea, doamna Granger l-a rugat pe Nick să vină la ea după ore.

— Nu ești pedepsit, Nicholas. Vreau doar să stăm de vorbă.

Nick era încântat. Era ca o întrunire pe timp de război. Una dintre părți flutură un steag alb, iar generalii ies în față și stau de vorbă. Generalul Nicholas Allen. Lui Nick îi plăcea cum suna.

După ore, s-a prezentat la ușa clasei doamnei Granger.

— Voiati să vorbiți cu mine?

— Da, Nicholas. Intră, te rog, și ia un loc.

Nick s-a așezat pe un scaun.

— Nu crezi că ar fi cazul să înceteze toată povestea asta cu „frindelul”? A dat toată școala peste cap.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— E un cuvânt ca toate cuvintele. Ne amuză și adevărul e că este un cuvânt adevărat. Nu e un cuvânt urât, e doar diferit. Și, de fapt, așa se schimbă cuvintele, nu? Așa ai spus.

Doamna Granger a oftat.

— Poate că da, *așa* apare un cuvânt nou. Dar chiar ar trebui înlocuit cuvântul *pix* cu... celălalt cuvânt? Cuvântul *pix* are o istorie lungă și bogată¹. Vine din cuvântul latin pentru pană, *pinna*. Am început să-l folosim pentru că penele au fost printre primele instrumente de scris. E un cuvânt care există dintr-un motiv anume. Are *sens*, Nicholas.

— Dar și *frindel* are sens pentru mine, zise Nick. Și, până la urmă, cuvântul *pinna* nu a fost și el inventat de cineva?

Ochii doamnei Granger au scânteiat, dar nu a zis decât:

— Așadar nu ai de gând să oprești toate astea?

Nick a privit-o drept în ochi.

— Păi, eu și... adică câțiva prieteni și cu mine am jurat să folosim acest cuvânt și trebuie să ne ținem promisiunea. Și, de fapt, e un cuvânt ca toate cuvintele. Îmi place cuvântul meu.

¹ Explicația din frazele următoare se referă la cuvântul englezesc *pen*. (N.t.)

Nick încerca să se arate curajos, așa cum trebuie să fie un general.

— Foarte bine. Credeam că putem pune punct acestei povești, a zis doamna Granger scoțând un plic mare alb din sertarul biroului. Ți-am scris o scrisoare, Nicholas.

Nick a întins mâna, crezând că vrea să i-o dea. Dar se înșelase.

— O să ți-o trimit doar când se vor termina toate astea. Vreau să-ți scrii numele și să treci data de azi pe spatele plicului. Când o s-o citești, mai târziu, o să știi că e aceeași scrisoare și că nu am schimbat nimic în ea.

„Ce ciudat“, și-a zis Nick.

— Sigur, răspunse el.

Și-a scris numele cât a putut de frumos și, sub nume, a trecut data.

Apoi doamna Granger s-a ridicat brusc.

— Asta-i tot, Nicholas. Și fie ca cel mai bun cuvânt să câștige.

Profesoara era încruntată, dar ochii ei... ochii ei arătau altceva – ceva care semăna a bucurie.

Nick ajunsese la jumătatea holului când și-a dat seama de un lucru: „îi place războiul ăsta și își dorește enorm să câștige!“

A doua zi, în drum spre școală, lui Pete i-a venit o idee grozavă.

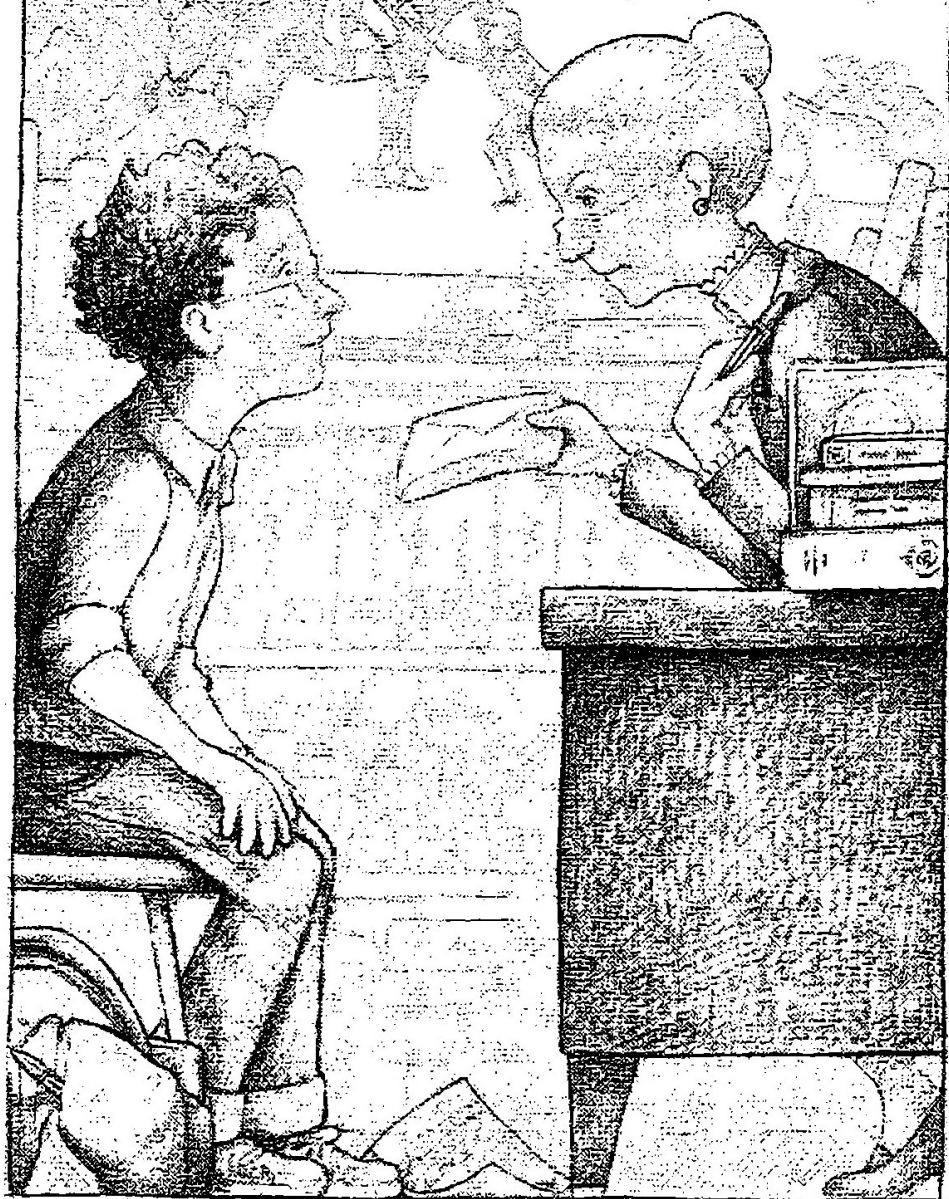
— Ce-ar fi să-i convingem pe toți elevii de-a cincea s-o întrebe pe doamna Granger: „îmi împrumutați un frindel?“

— Vrei să spui „Doamna Granger, *îmi puteți împrumuta* un frindel?“, l-a corectat Dave. Trebuie să folosim corect cuvintele. N-am vrea s-o supărăm pe Grangeroasa Periculoasa.

— Cred că e o idee bună, a zis Nick. N-are cum să-i pedepsească pe toți să stea după ore, nu?

Aproape optzeci de copii au stat cu doamna Granger după ore în acea zi. Clasa ei era plină, erau elevi și pe hol. Directoarea a stat peste program ca să ajute. Au aranjat ca două autobuze să vină după program și să-i ducă pe elevi

CUVINTELE SUN
IMPORTANȚE

Ca o întrunire pe timp de război

acasă.

Ziua următoare, toți elevii de-a cincea, dar și mulți din alte clase, au făcut la fel – peste două sute de elevi.

Părinții au dat telefoane și au protestat. Șoferii de autobuz au amenințat cu greva. Atunci au intervenit consiliul de administrație și administratorul.

Și tot atunci directoarea Școlii Elementare Lincoln i-a vizitat pe domnul și doamna Allen. Voia să le vorbească despre fiul lor. Cel din clasa a cincea. Cel pe care-l chema Nick.

9. Șah

Doamna Margaret Chatham era directoarea Școlii Elementare Lincoln de optsprezece ani. Îi cunoștea pe domnul și doamna Allen. Cu șase ani în urmă, când fusese demolată vechea Școală Lincoln, făcuseră toți trei parte din comitetul de construire a noii școlii.

În după-amiaza zilei de 1 octombrie, când i-a sunat să stabilească o întâlnire, doamna Chatham a cerut să fie de față și Nick. Era ora 6:30 când a bătut la ușă. I-a deschis Nick.

— Bună seara, Nick, i-a zis directoarea, fără urmă de zâmbet.

— Bună seara, doamnă Chatham, a răspuns Nick, făcând câțiva pași înapoi când o văzu în cadrul ușii.

Era masivă, cam la fel de înaltă ca tatăl lui Nick, și lată în umeri. Nick s-a gândit că, dacă ar juca fotbal, ea ar fi fundaș, pentru că tatăl lui fusese fundaș în echipa facultății.

— Bună seara, domnule și doamnă Allen, zise, intrând în camera de zi.

Era îmbrăcată cu un impermeabil negru lung și la gât avea o eșarfă roșie de mătase. Nu și-a dat jos impermeabilul, dar și-a scos eșarfa și a pus-o în buzunarul stâng, înainte de a se așeza pe scaunul din stânga canapelei, le-a strâns viguros mâinile părinților lui Nick. Mama și tatăl lui Nick stăteau pe canapea, iar Nick, pe balansoarul din fața doamnei Chatham, de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Să știți că nu e o vizită de curtoazie. Avem niște probleme la școală și, din câte se pare, Nick este capul răutăților.

Apoi doamna Chatham le-a povestit părinților lui Nick ce se întâmpla, din punctul ei de vedere: Nick îi încuraja pe colegi să folosească un cuvânt nou, doamna Granger le interzicea, fotografia cu clasa fusese compromisă, sute de copii rămâneau după ore, la școală senzația generală era că are loc o revoltă și că nimeni nu mai respectă nicio regulă.

Partida nu se terminase

În timp ce vorbea doamna Chatham, Nick se uita când la mama, când la tatăl lui. Tatăl lui asculta atent, dând din cap și încruntându-se. Părea jenat. Mama lui însă părea mai degrabă enervată.

— Dar nu vi se pare că e o nimica toată și că se face prea mare caz? a întrebat mama lui Nick după ce doamna Chatham și-a terminat povestea.

Nick n-a scos niciun sunet, dar în mintea lui striga: „Bravo, mama, bravo tuturor mamelor din lume!“ Mama lui nu se supăraseră pe el. Se supăraseră pe doamna Granger, poate chiar și pe doamna Chatham. Devenea interesant.

Doamna Allen încă vorbea cu directoarea.

— Copiii inventează și folosesc un cuvânt amuzant. Ce e rău în asta? Chiar trebuie să existe o regulă care să interzică folosirea unui astfel de cuvânt?

Doamna Chatham a oftat.

— Da, cred că pare o nimica toată, a continuat ea. Însă doamna Granger consideră că trebuie să existe niște reguli – ca atunci când le explici elevilor să nu spună „acuma“. Din acest motiv există dicționarele. Și, de fapt, problema nu e neapărată cuvântul în sine. Problema este lipsa de respect arătată autorității.

— Doamna Granger are dreptate, zise domnul Allen. Trebuie să existe niște reguli. Doar nu putem să îi lăsăm pe copii să spună „acuma“, nu?

Și atunci și-a spus și Nick părerea.

— Știți dicționarul acela mare din clasa doamnei Granger? Cuvântul *acuma* e în dicționar. L-am căutat și l-am găsit. Nu înțeleg de ce nu avem voie să folosim un cuvânt dacă el există în dicționar. Doamna Granger zice chiar că dicționarul ăla mare al ei este legea.

Nick s-a uitat pe rând la expresia de pe fețele celor trei adulți. Îi pusese în încurcătură. Lansase o ditamai bomba.

— Da, păi... dar... da, cum spuneam, nu cuvântul *acuma*, și nici cuvântul *frindel* nu sunt adevărata problemă, a zis doamna Chatham.

— Da, cred că adevărata problemă este felul în care a reacționat doamna Granger la acest experiment lingvistic

inofensiv. A reacționat exagerat, nu-i așa, Tom? a întrebat doamna Allen uitându-se la soțul ei.

A venit rândul domnului Allen să se uite pierdut la cei din cameră. Era dezorientat.

— Da, sigur... C-cred că da... Adică nimeni nu a pățit nimic... hmm... Adică nu au stricat nimic, nu au furat nimic...

Vorbele lui s-au stins treptat; și-a frecat bărbia și a privit gânditor pe fereastră, la zidul din spatele doamnei Chatham.

Cei trei adulți au rămas într-o tăcere stânjenitoare, iar Nick și-a dat seama deodată ce se petrecea, de fapt, acolo. Era un joc de șah, Nick contra doamnei Granger. Doamna Granger încercase să-și folosească regina: doamna Chatham, cu impermeabilul ei negru, era regina neagră.

Până să înceapă atacul, Nick nu știuse că avea o apărare solidă: draga lui mamă, regina albă. Iar partida nu se terminase. Avea să continue până când una dintre părți câștiga și alta pierdea.

Doamna Chatham nu a mai rămas mult. Au mai stat puțin de vorbă, peste tabla de șah, despre cum copiii au dreptul să exploreze idei noi, despre cât de important e să-și respecte profesorii și munca pe care o fac ei, despre cum toată lumea trebuie să urmeze niște reguli pentru ca școala să fie un loc în care să se poată studia în liniște.

Apoi domnul Allen a întrebat-o pe doamna Chatham dacă vrea o cafea și prăjitură cu banane.

— Nu, mulțumesc, trebuie să plec.

Le-a mulțumit părinților lui Nick și părinții lui Nick i-au mulțumit la rândul lor.

Nick a condus-o la ușă și i-a urat noapte bună.

Regina neagră și-a pus eșarfa roșie și a ieșit în lumina apusului de octombrie.

— Nick, trebuie să stăm puțin de vorbă, a zis mama lui, așezându-se la loc pe canapea. Dacă aflu că ai fost nerespectuos cu doamna Granger sau cu orice alt profesor, o să iasă rău, să știi.

— Nu am fost nerespectuos. Pe cuvânt. E adevărat că i-am convins pe toți să folosească cuvântul meu, dar, cum spuneai

și tu, nu am făcut niciun rău nimănui. Îmi pare rău că eu, Dave și Pete i-am convins pe toți să-i ceară doamnei Granger un frindel. A fost urât din partea noastră, cred... Dar ea a început, când i-a pedepsit pe elevi să rămână după ore și să scrie o propoziție de sute de ori doar pentru că au pronunțat o singură dată cuvântul meu. Tuturor le place cuvântul meu. Ne amuzăm, atâta tot.

— Bine, Nick, a zis tatăl lui, dar dacă toată lumea e deranjată și directoarea vine să stea de vorbă cu mama ta și cu mine, atunci probabil că nu e amuzant pentru toți, nu? Și cred că ar fi mai bine să le spui prietenilor tăi să înceteze chiar acum... De mâine, adică.

— Nu pot, tată, a răspuns Nick dând din cap. N-am cum. A devenit un cuvânt adevărat. A fost doar al meu la un moment dat, dar nu mai e. Dacă aș ști cum să pun capăt acestei povești, cel mai probabil aș face-o. Dar nu pot.

Nick s-a uitat la părinții lui să vadă dacă-l înțelegeau, îl înțelegeau.

— Cum spuneam, nu voi fi nerespectuos, dar îmi place cuvântul meu. Și cred că o să așteptăm să vedem ce se întâmplă în continuare.

Piese de șah – regele și regina lui – i-au dat dreptate.

Partida avea să continue.

10. Libertatea presei

Judy Morgan era reporter la *Gazeta din Westfield*, ziarul local. Westfield era un oraș mic și liniștit. Din când în când avea loc un furt, adolescenții mai făceau gălăgie, se mai adunau oameni să scandeze împotriva primăriei sau a consiliului local. Dar, în general, toate erau bune și frumoase în Westfield, după cum se putea vedea și din *Gazeta din Westfield* în fiecare zi de joi.

Ted Bell vindea publicitate pentru ziar, iar fiica lui era în clasa a patra la Școala Lincoln. El i-a spus lui Judy că niște elevi din clasa a cincea nu ascultă de profesori – ceva legat de un cuvânt pe care-l folosesc toți ca pe un cod secret. Iar cu o săptămână în urmă jumătate dintre elevi fuseseră ținuti după ore, inclusiv fetița lui.

Judy avea de ales între asta și un articol despre optsprezece pomi noi care urmau să fie plantați pe Magistrala de Est. Pomii mai puteau aștepta. Evenimentele de la școala elementară păreau demne de un articol.

Prin urmare, Judy Morgan s-a dus la Școala Elementară Lincoln la ora trei, în aceeași zi în care doamna Chatham le făcuse o vizită părinților lui Nick. Avizul de pe ușă spunea: „Toți vizitatorii trebuie să se înregistreze la cancelarie.”

Pe panoul de lângă cancelarie, Judy a văzut anunțul doamnei Granger despre pedeapsa pentru folosirea cuvântului *frindel*. A făcut doi pași înapoi și a fotografiat anunțul. L-a mai citit o dată, apoi a intrat în cancelarie.

Doamna Freed, secretara școlii, i-a zâmbit.

— Vă pot ajuta?

— Da, simt sigură că da. Numele meu e Judy Morgan și sunt de la *Gazeta din Westfield*. Aș vrea să știu ce e cu anunțul despre cuvântul acela, *frindel*. Cu cine ar trebui să stau de vorbă?

Doamnei Freed i s-a șters imediat zâmbetul de pe buze. Era sătulă până peste cap de tot ce avea legătură cu cuvântul acela. În ultima săptămână telefonul ei sunase încontinuu. Dacă nu era vreun părinte nemulțumit de faptul

că fiul sau fiica lui trebuise să rămână după ore, era cineva din consiliul de administrație care voia să stea de vorbă cu doamna Chatham sau cu doamna Granger. Doamna Freed și-a îngustat buzele și și-a mijit ochii.

— Cu doamna directoare ar trebui să stați de vorbă. Numai puțin, să văd dacă doamna Chatham e liberă.

Era liberă. Nu există director pe lume care să nu aibă timp să stea de vorbă cu cineva de la ziarul local. Reportera a fost invitată în biroul doamnei Chatham.

Judy a observat imediat că directoarei nu-i făcea plăcere să vorbească despre acel subiect. Când a întrebat-o ce era cu afișul de lângă cancelarie, doamna Chatham răsese:

— Ei, afișul? O nimica toată. Niște copii au pus la cale o farsă și am vrut să-i punem punct.

Râsul directoarei i-a sunat fals lui Judy Morgan.

— Și v-a ajutat afișul să puneți punct farsei? Am auzit că săptămâna trecută foarte mulți copii au fost pedepsiți să rămână după ore. Ați putea să-mi vorbiți despre asta? Părinții ar vrea să știe ce se întâmplă.

Doamna Chatham arăta ca un... ca un elev care a fost chemat de directoare școlii. S-a foit puțin pe scaun și a încercat să zâmbească.

— Da, încă sunt probleme, a zis ea, dar situația e sub control. Doamna Granger se poate să fi reacționat ușor exagerat. Copiii nu cred că au vrut să fie nerespectuoși. Ei doar se amuză și la mijloc e mai degrabă o diferență de opinii.

Apoi doamna Chatham i-a povestit reporterei tot ce știa despre cuvântul *frindel* și cum a devenit el popular printre elevi. Judy Morgan și-a notat tot. Iar când directorea a tăcut, Judy a întrebat-o:

— V-ar deranja dacă aș ruga-o pe doamna Granger să-mi răspundă la câteva întrebări?

— Nu, nicidecum, a răspuns doamna Chatham.

Judy își dădea seama însă că directorea ar fi preferat ca ea să nu se afle acolo. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Doamna Chatham n-avea cum s-o țină departe de doamna Granger pentru că, până la urmă, America e o țară liberă, cu o presă

liberă. Dacă Judy voia să stea de vorbă cu doamna Granger, mai devreme sau mai târziu avea să stea de vorbă cu ea.

Nu a avut mult de așteptat. Peste trei minute, Judy Morgan era la ușa Sălii 12. Se uita înăuntru, la doamna Granger. Aproximativ cincisprezece elevi stăteau în bancă și își scria fiecare suta de propoziții. A bătut la ușă, iar profesoara și elevii și-au ridicară ochii din hârtii.

— Sunt Judy Morgan de la *Gazeta din Westfield*, doamnă Granger. Putem sta puțin de vorbă?

Doamna Granger s-a ridicat de pe scaun, a ieșit pe hol și a închis ușa. Judy a văzut că toți elevii din clasă încercau să-și dea seama ce spun. Judy a remarcat imediat ochii doamnei Granger – cenușii, poate cu câteva puncte aurii – și privirea ei severă, dar în niciun caz aspră sau rea, ci strălucitoare și intensă.

Reportera n-a pierdut vremea.

— Am auzit că nu vreți să-i lăsați pe elevi să folosească un cuvânt nou. Ce e cu acest război?

Doamna Granger nici măcar nu i-a zâmbit. Doar ochii i-au strălucit mai intens.

— În primul rând, nu e vorba de niciun război. Eu doar îmi ajut elevii să înțeleagă că absurditatea asta trebuie să înceteze. E o pierdere de vreme și de energie! De ce să fie inventat un cuvânt nou care e inutil? Ar trebui să învețe să folosească cuvintele care există deja. Dar, bineînțeles, e un capriciu, nimic mai mult. Iar capriciul e o dorință trecătoare. Părerea mea este că o să le treacă, o să uite.

— Știți cumva cum au început toate astea? a întrebat-o Judy ridicându-și privirea din carnetul ei.

Ochii doamnei Granger aproape că au luat foc.

— Da, știu chiar *foarte* bine. A fost ideea unui elev de clasa a cincea, Nicholas Allen. Iar acum vă rog să mă scuzați, doamnă Morgan, am de corectat niște lucrări de control.

Doamna Granger pusese punct interviului. Și-a luat rămas-bun cu o strângere de mână scurtă și fermă.

Însă reportera nu a plecat. S-a dus în celălalt capăt al holului și s-a așezat pe o bancă de lângă cancelarie ca să-și citească însemnările și să vadă dacă putea face ceva cu ele.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Scriu această pedeapsă cu un frîndel.

Toate astea au durat cam cinci minute. Apoi Judy s-a ridicat, și-a pus carnetul în geanta mare, neagră, i-a făcut cu mâna doamnei Freed, care era toată încruntată, și a pornit spre ieșire.

Când se îndrepta spre parcare, cinci sau șase elevi care își terminaseră de scris propozițiile pentru doamna Granger au ieșit pe o altă poartă. Judy a mers alături de ei și i-a auzit râzând și glumind. Apoi i-a întrebat:

— De ce nu renunțați la cuvântul „frindel”? Nu e neplăcut să rămâneți după ore?

Un băiat care mai avea puțin și cădea din cauza ghiozdanului mare a privit-o zâmbind.

— Nu-i așa rău. Întotdeauna sunt și câțiva prieteni acolo. Până acum am scris propoziția de șase sute de ori.

Pe urmă copiii au spus că doamna Granger nici nu le mai verifica foile. Erau siguri, pentru că la fiecare a patra sau a cincea propoziție („Scriu această pedeapsă cu un pix”), în loc *de pix* scriau *frindel*. Iar doamna Granger nu le spusese nimic. O fată se lăudă că în ziua aceea scrisese cuvântul *frindel* de patruzeci și cinci de ori.

— E un record nou, a zis ea zâmbind.

— Și băiatul acela, Nick, a fost și el pedepsit? i-a întrebat Judy.

Copiii au chicotit și un băiat cu părul castaniu-roșcat și cu ochelari i-a răspuns:

— Doamna Granger l-a pus pe Nick de-atâtea ori să rămână după ore, că toată lumea crede că vrea să-l adopte.

Reportera a zâmbit și le-a mai pus o întrebare:

— Știți cumva dacă-l găsesc pe Nick în după-amiaza asta, ca să vorbesc și cu el?

Băiatul s-a uitat la Judy și i-a zis:

— Nu cred că Nick ar vrea să vorbească acum cu tine. Dacă spune ceva greșit, cine știe ce pățește.

Apoi le-a zâmbit prietenilor lui. Elevii au râs, s-au împins și și-au dat ghionturi. Au pornit spre stradă. Judy a urcat în mașină, s-a dus înapoi la birou și a început să scrie.

În dimineața următoare, la redacția *Gazetei* a sosit un plic maro adresat lui Judy Morgan, iar sub numele ei scria

„Povestea frindelului“. Când Judy a deschis plicul, a găsit o fotografie de grup cu clasa a cincea de la Școala Elementară Lincoln. Doamna Granger și alți șase profesori erau așezați pe margine, iar elevii erau frumos îmbrăcați și pieptănați. Dar era ceva ciudat cu fotografia aceea.

Reportera s-a uitat atent și a văzut că fiecare elev ținea sus un pix și că fiecare părea să spună același lucru. Nedumerirea ei nu a durat mai mult de o secundă:

— Sigur că da! Spun toți „frindel“!

Pe spate scria: „Rândul 3, al cincilea din stânga“.

Judy s-a uitat la fotografie și l-a recunoscut pe băiatul roșcat și zâmbitor, cu ochelari, cu care vorbise în parcare cu o zi în urmă.

— Ei, ei, ei. Mă bucur să te cunosc, domnule Nicholas Allen, a zis ea râzând.

11. Ediție specială! Ediție specială! Știre senzațională!

Joi dimineată, *Gazeta din Westfield* a ajuns în toate cele 12 297 de case și cutii poștale din Westfield. Articolul despre Școala Elementară Lincoln era în fruntea primei pagini. Titlul?

*Un elev de clasa a cincea spune:
„La o parte, domnule Webster“*

Și ce mai articol! Nu că n-ar fi spus adevărul Judy Morgan: tot ce scria era adevărat. Dar felul în care spunea adevărul a întors orașul pe dos.

Iată, de exemplu, ce scria despre doamna Granger: „Doamna Granger, adeptă a ordinii și a autorității, se războiește cu sute de tineri apărători ai frindelului. Niciuna dintre părți nu se dă bătută.“

Sau despre Nick: „Toți spun că Nick Allen este creierul acestei campanii care pune în mod inteligent problema libertății de exprimare și a regulilor din sistemul de educație. El e cel care a inventat noul cuvânt.“

Sau ultima frază din articol: „Un lucru e sigur: elevii de la Școala Elementară Lincoln sunt îndrăgostiți de *frindel* și nimeni nu pare să dea înapoi în acest război al cuvintelor.“

Și, bineînțeles, *Gazeta din Westfield* a publicat și fotografia cu clasa. Iar numele doamnei Granger și al lui Nick erau trecute sub fotografie, ca să-i știe toată lumea.

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis lui Nick mama lui, vârându-i articolul sub nas când s-a întors de la școală.

— Ai vorbit cu reportera? Pare să știe extrem de multe despre tine și despre cuvântul tău, tinere domn!

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis administratorul școlii doamnei Chatham, trântindu-i ziarul pe birou.

— De ce a trebuit să vorbești cu reportera? Nu ne e oricum

destul de greu să-i convingem pe contribuabili să dea bani pentru școli? Mai era nevoie și de un articol ca ăsta?

— Ce înseamnă asta?!

Așa i-a zis doamna Chatham doamnei Granger, fluturându-i ziarul în față.

— Știu că a trebuit să stai de vorbă cu femeia aceea, dar chiar trebuia să-i spui toate lucrurile astea? Mare minune dacă nu o să fim toți dați afară.

A fost o zi de pomină pentru toată lumea. Și nimeni nu reușea să înțeleagă de unde avea Judy Morgan fotografia cu clasa.

12. Pe calea undelor

La o săptămână după publicarea articolului în *Gazeta din Westfield*, elevii de generală și de liceu nu mai foloseau cuvântul *pix* – începuseră să folosească cuvântul *frindel*. Le plăcea la nebunie.

Nick devenise un fel de erou pentru toți copiii din oraș și în scurt timp a înțeles că nu-i ușor să fii erou – chiar dacă ești doar un erou local. Totul are un preț.

Oamenii se uitau la Nick atunci când intra în magazinul cu articole de menaj al tatălui său ori când stătea la coadă la Penny Pantry ca să cumpere o ciocolată. Își dădea seama că era recunoscut și atunci se simțea stânjenit și ciudat.

La școală, colegii aveau pretenția ca Nick să fie tot timpul pe fază și amuzant și, chiar și pentru un puști inteligent ca Nick era prea mult. Profesorii, secretara, directoarea, ba chiar și asistenta și paznicul îi urmăreau fiecare mișcare, tot timpul.

Părinții lui erau grozavi. Într-adevăr, când apăruse articolul, și mama, și tatăl lui fuseseră supărați la început. Nick spusesese:

— Mamă, dar n-am făcut nimic rău. Și nici doamna de la ziar.

Iar părinții lui au văzut că avea dreptate. Tot ce era în articol era adevărat, iar adevărul e adevăr și n-ai ce-i face. Deși li se părea penibil că tot orașul vorbea despre băiatul lor, în secret, mama și tatăl lui Nick se bucurau. La urma urmei, un cuvânt nou-nouț e ceva extraordinar. Nicholas al lor era un băiat ieșit din comun, fără nicio îndoială.

Mai era cineva în oraș care credea că noul cuvânt este extraordinar. Bud Lawrence stătuse toată viața lui în Westfield, iar la nouăsprezece ani economisise destui bani cât să înceapă o afacere. A așteptat să-i vină o idee bună, apoi a cumpărat primul fast-food Dairy Queen din statul lor. Peste câțiva ani a cumpărat un restaurant McDonald's. Asta era cu treizeci de ani în urmă, iar cele două restaurante îl îmbogățiseră – era unul dintre cetățenii de frunte din

Westfield.

Când Bud Lawrence a citit articolul despre noul cuvânt, și-a pus avocatul să inițieze procedura de înregistrare a cuvântului *frindel*. În patru zile a creat o companie care vindea pixuri ieftine de plastic pe care scria *frindel*. A vândut trei mii de *frindeluri* în prima săptămână. Se vindeau atât de bine, încât niciun magazin din tot Westfieldul nu le avea în stoc. Apoi, la fel de brusc, copiii n-au mai cumpărat frindeluri. Vânzările s-au redus, iar Bud Lawrence a început să se gândească la alte proiecte.

Peste o săptămână a venit Halloweenul, frunzele au început să cadă și orașul părea să se liniștească.

Și s-ar fi liniștit, dacă n-ar fi apărut Alice Lunderson. Alice locuia în Betherly, un oraș situat la unsprezece kilometri de Westfield, și lucra cu jumătate de normă la televiziunea locală CBS din Carrington, un oraș cu circa 75 500 de locuitori.

Când în regiune aveau loc evenimente importante – inundații, tornade sau alte dezastre naturale – sau când dădea de povești care păreau haioase sau originale, Alice îl suna pe managerul televiziunii din Carrington. Dacă știrea era bună sau dacă era o zi în care în lume nu se întâmpla mare lucru, atunci televiziunea trimitea o mașină și o echipă pentru filmări.

Alice avea abonament la toate ziarele din regiune, ca să fie la curent cu evenimentele locale. Cele mai multe apăreau joia, iar ea le primea luni sau marți. Apoi îi lua o zi, două, să le citească pe toate. Miercuri dimineață a văzut în sfârșit articolul din *Gazeta din Westfield* despre războiul cuvintelor. L-a citit de două ori și s-a uitat cu atenție la fotografia cu clasa. Era sigură că știrea aceea avea să facă senzație.

Managerul televiziunii din Carrington a fost de aceeași părere. A sunat la sediul din Boston al CBS, pentru că uneori Bostonul prelua știri din redacția de la Carrington. Femeii din Boston i s-a părut că știrea are potențial, așa că a sunat la redactorul de știri din New York.

Când articolul din *Gazeta din Westfield* a ajuns prin fax la New York, echipa de acolo a fost încântată. S-au uitat pe

desfășurătorul săptămânii și au hotărât că s-ar fi potrivit perfect ca încheiere a jurnalului de seară al zilei următoare – joi. Ordinele au fost transmise telefonic de la New York la Boston, Carrington și Betherly. Miercuri la amiază Alice avea aprobarea, subiectul ei fusese acceptat. Era primul ei subiect difuzat la știrile naționale – douăzeci de milioane de telespectatori aveau să-i vadă reportajul.

Miercuri, după școală, Alice Lunderson și echipa ei de filmare erau pe veranda doamnei Granger. Doamna Granger nu s-a lăsat impresionată de reflectoare și de microfoane. A privit direct în cameră și a zis:

— Întotdeauna am spus că dicționarul este cel mai potrivit instrument pentru educarea tinerilor și spun asta și acum. Elevii trebuie să înțeleagă că limba și cuvintele au reguli și că aceste reguli au o istorie plină de sens. Nu am putut să nu iau atitudine și am luptat atunci când s-a încercat înlocuirea unui cuvânt folositor cu un cuvânt absurd inventat fără niciun motiv.

— Și ați pierdut lupta, doamnă Granger? a întrebat reportera.

Privind spre cameră, doamna Granger și-a turat privirea la maximum.

— Încă nu s-a terminat, a răspuns ea zâmbind neconvincător.

Când Alice și echipa au apărut acasă la Nick, familia Allen era pregătită să-i primească. Nick stătea pe canapea, între părinții lui. Reflectoarele îl orbeau. Mama lui îl instruisese ce să spună și ce să nu spună.

— Nu uita, îi zisese ea în timp ce-i aranja părul, pe reporteri nu-i interesează decât să pună mâna pe o știre care să facă senzație. Tu o să rămâi aici, în oraș, după ce pleacă ei. Ai grijă ce spui.

Stăteau pe canapea, cu picioarele sub măsuta de cafea. Dacă doamna Allen îl călca pe picior pe Nick însemna că ea urma să răspundă în locul lui la întrebarea pusă de reporteră. Doamna Allen nu avea încredere în reporteri.

— Spune-mi, Nick, de ce ai inventat acest cuvânt nou, *frindel*? a întrebat Alice Lunderson.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— Doamna Granger a zis că toate cuvintele din dicționar au fost inventate de oameni și că ele au sensul pe care-l au pentru că așa hotărâm noi. Și m-am gândit că ar fi amuzant să inventez un cuvânt nou și să văd dacă e așa.

— Ai fost surprins când doamna Granger s-a supărat? l-a întrebat Alice zâmbind.

Mama lui Nick l-a călcat pe picior.

— Nu ni s-a părut că doamna Granger s-ar fi supărat, a zis ea. Cuvântul *frindel* a început să fie folosit de toată lumea și a atras atenția. Dumneai este o profesoară foarte bună.

— Îhî, a confirmat Nick. Vreau să spun că fără ea n-aș fi învățat atât de multe despre cuvinte.

— Ce se va întâmpla în continuare cu tine și cu noul tău cuvânt?

Alice se pregătea să încheie interviul. Își dăduse seama că Nick și părinții lui nu puteau fi convinși să spună ceva care să pună paie pe foc. Așa că a vrut să iasă ceva vesel și relaxant.

— Poate vi se pare ciudat, dar, deși eu l-am inventat, nu mai este cuvântul meu. *Frindel* e al tuturor acum și cred că viitorul lui depinde de noi toți.

Alice a vorbit puțin și cu doamna Chatham, care era foarte îngrijorată, și cu Bud Lawrence, creatorul *frindelului* oficial, care era tot un zâmbet. După ce a filmat introducerea și încheierea, echipa de filmare s-a întors la Carrington să editeze și să monteze bucățile filmate într-un reportaj de două minute.

În seara zilei următoare, după ce s-au terminat toate știrile importante despre războaie, prețul petrolului și rezervele de hrană la nivel mondial, crainicul știrilor CBS s-a uitat la cameră-și a zâmbit.

— Se spune că termenul englezesc *quiz*² a fost creat în 1791 de un director de teatru din Dublin pe nume Daly. El ar fi pariat că poate inventa un cuvânt nou și a scris cu creta *q-u-i-z* pe toate zidurile și pe toate clădirile din oraș. A doua zi

² În limba engleză, „test“.

era peste tot, iar o săptămână mai târziu întreaga Irlandă se întreba ce înseamnă acel cuvânt. Fusese creat un cuvânt nou. *Quiz* este singurul cuvânt din limba engleză inventat de cineva fără să fie nevoie de el – până acum. Acum există un cuvânt nou, *frindel*, iar Alice Lunderson e la Westfield, New Hampshire, și ne spune despre ce e vorba.

Alice a făcut o scurtă introducere. Apoi au apărut pe ecranul televizorului doamna Granger, Nick, Bud Lawrence și mama lui Nick, vorbind despre frindel în casele a douăzeci de milioane de oameni.

Printre acei douăzeci de milioane de oameni se număra și unul dintre producătorii emisiunii *Noaptea târziu cu David Letterman*. Altul era redactor la revista *People*, altul scria pentru revista pentru copii 3-2-1 *Contact*. Zeci de redactori, directori de studio și specialiști în marketing au văzut reportajul la știri. Și toți și-au dat seama că e un subiect cu un mare potențial.

În următoarele trei săptămâni, fiecare bărbat, femeie și copil din America a aflat de existența acestui nou și nostim cuvânt folosit de copii în locul cuvântului *pix*. Copiii, din Ohio și Iowa, până în New York, Texas sau California, au început și ei să-l folosească.

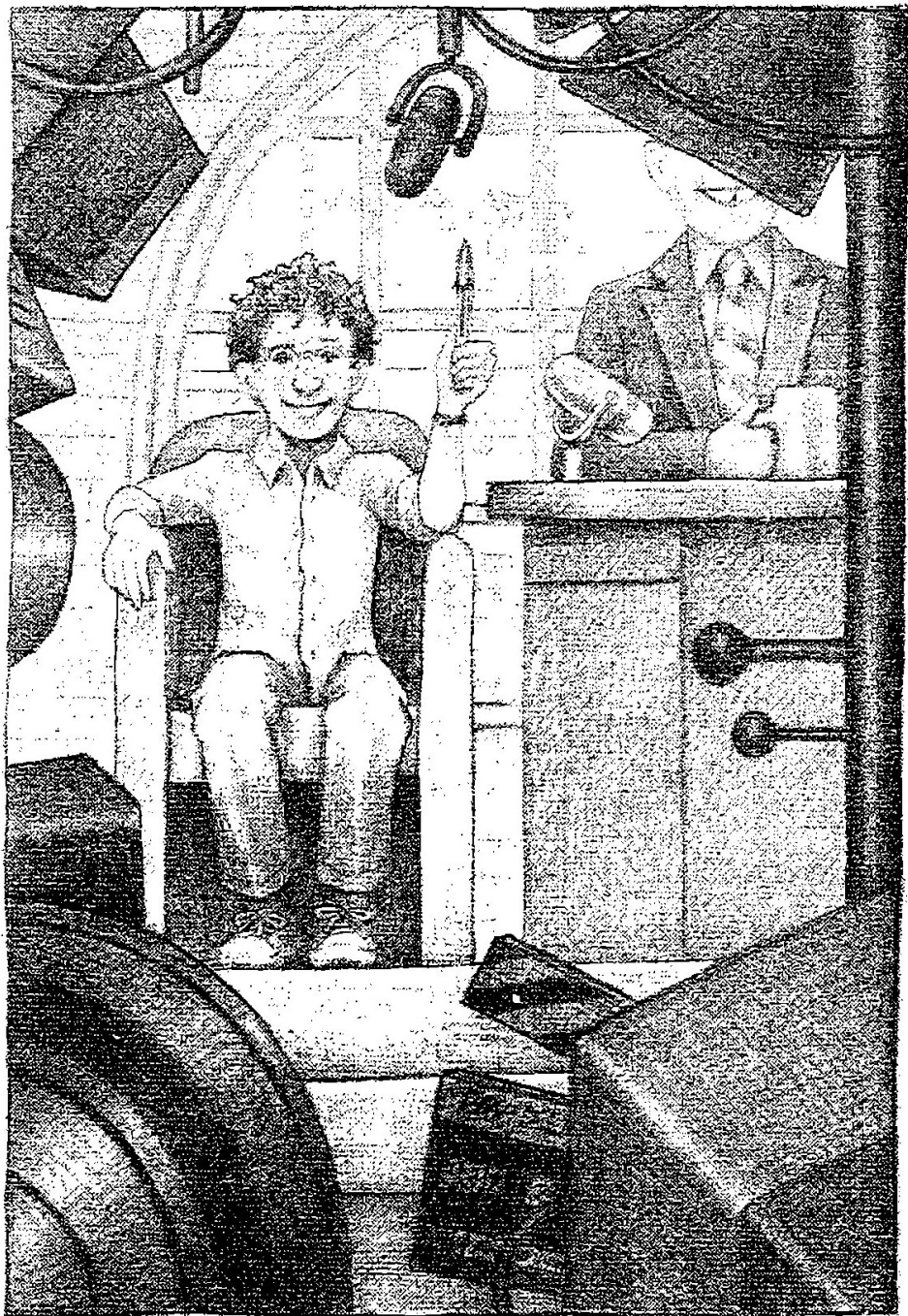
Bud Lawrence a fost brusc asaltat de comenzi pentru tot felul de obiecte cu *frindel* pe ele și și-a recăpătat interesul. Dar apăruseră complicații.

— Vezi maldărul ăla de comenzi? îi spunea avocatul. O să avem probleme. Am înregistrat marca, dar e o formalitate. Toată tara știe că acest cuvânt a fost inventat de băiețelul ăla. Dacă nu cazi la înțelegere cu tatăl lui, pierzi tot. Poate se ajunge și la un proces. Cuvântul e al băiatului.

Când domnul Allen a venit acasă la prânz, soția lui i-a spus că trebuie să-l sune pe Bud Lawrence.

— Ceva legat de noul cuvânt.

Pentru Tom Allen nu era o veste bună. Se săturase de toată tevatura. Toate aiurelile din ultima vreme îl făcuseră să nu prea dea pe la magazin, rămăsese în urmă cu actele și acum avea de recuperat câteva săptămâni. Abia dacă avea timp acum să se ocupe de comenzile pentru Crăciun.

America a aflat de existența acestui nou și nostim cuvânt.

Nu voia și alte băți de cap, dar Bud era un prieten vechi. Prin urmare, înainte de a se întoarce la magazin, tatăl lui Nick s-a oprit la biroul lui Bud Lawrence.

— Tom, mă bucur să te văd, i-a zis Bud, ridicându-se de la birou și ducându-se la el să-i dea mâna. Ia loc.

Tom s-a așezat fără tragere de inimă. Bud a tras și el un scaun lângă el.

— Ai mai văzut vreodată atâta agitație în Westfield? Tu și Ginny cred că sunteți tare mândri de... băiatul vostru.

Nu-și putea aminti cum îl cheamă pe Nick.

Tom s-a foit în scaun și a dat din cap.

— Da, e o mare figură, asta e sigur. Dar să știi, Bud, mi-ar plăcea să se termine toate astea – prea multă bătaie de cap.

Bud a înțeles imediat ce trebuie să facă pentru a obține ce voia.

— Tom, mă tem că ăsta e doar începutul, oamenii sunt foarte interesați. Ai văzut, probabil, pixurile alea roșii pe care scrie *frindel*. Eu le-am făcut. Am vrut să văd ce se întâmplă. Dar cuvântul e al băiatului tău. Mi-am pus avocatul să ceară înregistrarea cuvântului acum câteva săptămâni, că așa sunt eu. Când apare ceva nou, îmi place să mă implic, zise el zâmbindu-i larg lui Tom, care a schițat și el un zâmbet firav. În momentul ăsta am o imprimantă în Massachusetts, una în Chicago și alta în Los Angeles care scot tricouri pe care scrie *frindel* deasupra unei poze cu un pix – adică frindel. Fiecare furnizor are comenzi pentru peste douăzeci de mii de tricouri.

Profitul e de doi, poate trei dolari la bucată. Și sunt în discuții cu companii de pixuri și creioane din Hong Kong și Japonia pentru o afacere care ar aduce bani serioși. Au văzut și ei în presă ce se întâmplă cu frindelul și vor să cumpere drepturile mărcii și să facă o linie nouă de frindeli pentru copii. Nu glumesc – frindelul e pe val.

Bud nu se înșelase. Tom se făcuse mic în scaun numai *j* ■ i auzind toate astea. Era prea mare bătaia de cap.

— Tom, vreau să-ți vorbesc deschis. Ca tutore al băiatului, trebuie să iei decizia corectă. Eu vreau să văd ce urmează să se întâmple. O să-mi asum niște riscuri, o să cheltuiesc niște bani, să văd ce o să fie. Dar am nevoie de acordul tău. Am

nevoie de semnătura ta pe actele astea de înregistrare a mărcii și trebuie să cădem de acord asupra dreptului meu de a folosi marca. Știu că e mare tâmbălău pentru un simplu cuvânt, dar nu știm ce-o să se-ntâmple până nu facem ceva.

Bud i-a arătat hârtiile de pe biroul lui.

— Acolo am un contract, e corect și cinstit. Băiatul tău primește treizeci la sută din profit pentru drepturile lui de autor. E o ofertă corectă și generoasă. Deci ce zici?

Ce crezi? Lasă-mă să-mi bat eu capul cu astea și vedem, poate iese ceva.

Pe biroul de lângă Tom. Erau actele și un pix. S-a uitat la Bud, apoi s-a întins, a luat pixul și a semnat cele două exemplare ale actelor de înregistrare a mărcii și cele trei exemplare ale contractului.

— Nu am nicio îndoială în ce te privește, Bud, și eu chiar nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Asta e tot? a întrebat ridicându-se.

— Nu, Tom. Poftim.

Și i-a întins tatălui lui Nick un cec în valoare de 2 250 de dolari.

— Pentru ce?

— E partea lui Nick din vânzările de frindeluri din primele trei săptămâni, i-a explicat Bud zâmbind.

Tom s-a uitat la cec.

— E extraordinar, Bud, și chiar mă bucur, lui Nick o să-i prindă bine banii ăștia pentru facultate. Dar te-aș ruga să rămână între noi. Dacă află Nick, nu mai tunde peluze și n-o să-l mai pot convinge că trebuie să pună bani deoparte. Rămâne între noi, da?

— Sigur, Tom, am înțeles. Rămâne între noi.

Și au dat mâna.

Domnul Allen a plecat de la biroul lui Bud și a traversat strada până la bancă. A deschis un cont de economii pentru Nick, iar directorul băncii i-a zis că poate aranja cu domnul Lawrence ca celelalte sume să fie depozitate automat. Lui Tom Allen îi convenea. Nu voia să mai audă nimic legat de toate astea.

Tatăl lui Nick a mers încet spre magazin, întrebându-se

dacă lucrurile aveau să mai fie vreodată ca înainte în orașelul
lui liniștit.

13. Pe val

Viața a revenit însă la normal în Westfield. Copacii au rămas fără frunze, au venit Ziua Recunoștinței, apoi zăpada, Crăciunul, apoi și mai multă zăpadă. Toamna și iarna au adus liniștea peste oraș și i-a făcut pe oameni să stea mai mult prin casele lor.

Și Școala Elementară Lincoln era mai liniștită. Mania frindelului luase sfârșit. Asta nu însemna totuși că noul cuvânt fusese uitat. Dimpotrivă.

Toți copiii, ba chiar și câțiva profesori îl foloseau. La început, în mod intenționat. Apoi ajunsese o obișnuință și, pe la mijlocul lui februarie, *frindel* era un cuvânt ca oricare altul, ca *ușă* sau *pom* sau *șapcă*. Locuitorii din Westfield se obișnuiseră cu el și nu se mai mirau când îl auzeau.

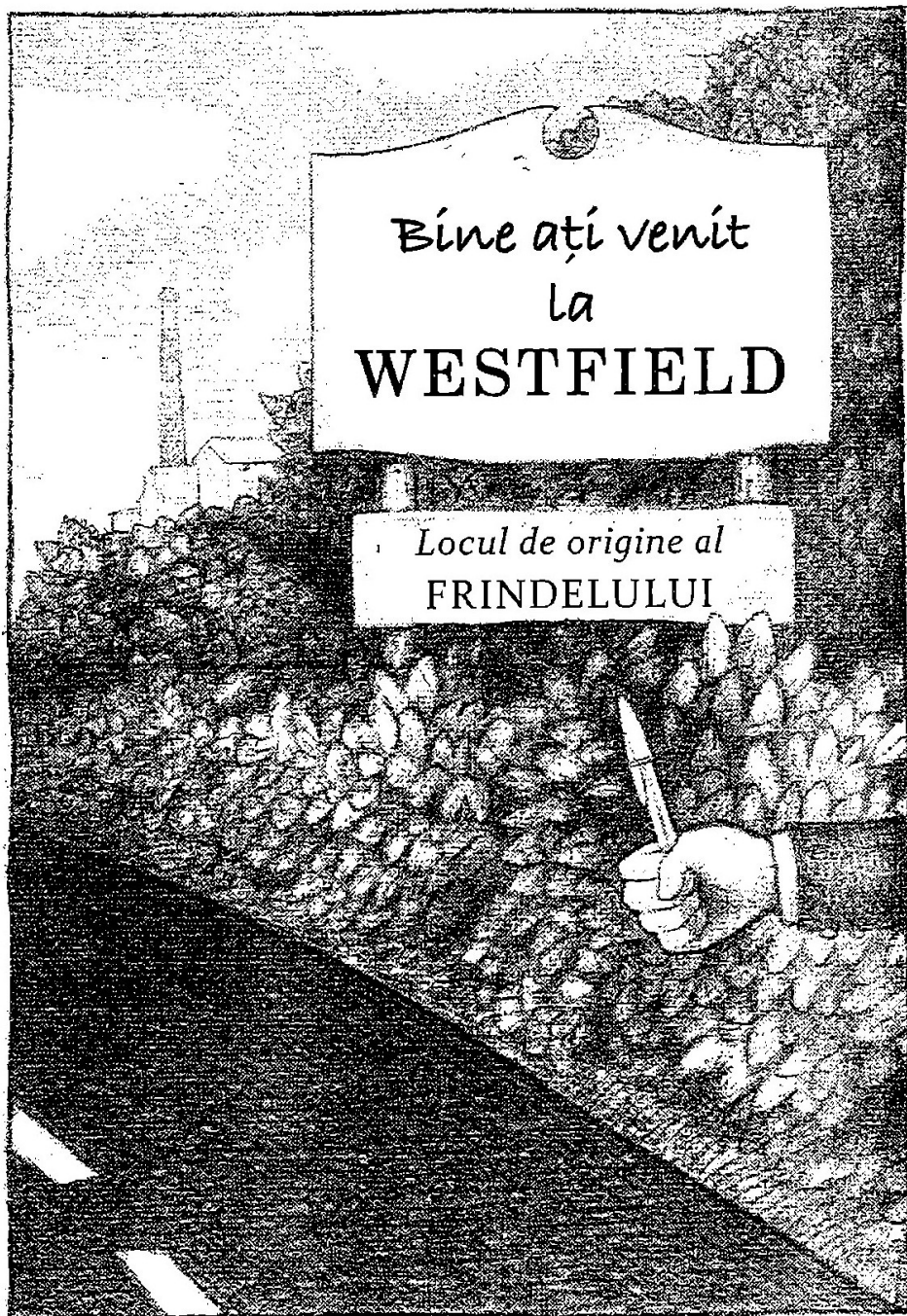
În restul țării însă era mare fierbere. *Frindel* făcea progrese. În sute de orașele și metropole, de la o coastă la alta, copiii foloseau noul cuvânt, iar părinții și profesorii încercau să-i oprească. Așa cum se întâmplase și la Westfield.

Bud Lawrence era în culmea fericirii. Făcuse tricouri cu *frindel* pe ele, ochelari de soare, gume, caiete, coli de hârtie și alte zeci de produse. Noile frindeluri importate din Japonia erau la mare căutare, iar acum se pregătea să le vândă și în Japonia și Europa. În contul lui Nick intrau sume din ce în ce mai mari.

Bud a făcut o fabrică în Westfield, ca să producă șepci de baseball Frindel, creând astfel douăzeci și două de locuri de muncă. În luna martie, consiliul local a votat instalarea unui indicator sub numele orașului, pe Drumul 302. Pe el scria: „Locul de origine al frindelului.”

Cât despre doamna Granger, ea părea să se îi dat bătută, sau poate așa i se ceruse. Nu știa nimeni. Anunțul în care interzicea folosirea cuvântului dispăruse pe tăcute de pe panou, iar elevii nu mai erau pedepsiți să rămână după ore și să scrie propoziții. Nimic ieșit din comun.

Cu o singură excepție.

Viața a revenit însă la normal.

Toți elevii din clasa a cincea greșeau cel puțin un cuvânt la testul săptămânal de ortografie. Săptămână de săptămână, primul cuvânt pe lista doamnei Granger era *pix* și în fiecare vineri, la testul de ortografie, toți elevii îl scriau *f-r-i-n-d-e-l*.

Nick fusese celebru o vreme. Toată lumea îl văzuse la *Noaptea târziu*, la *Bună dimineața, America* și la alte două, trei emisiuni. John, Chris, toți prietenii lui îl întrebau cum e să mergi cu limuzina. După o săptămână, două, nu-i mai interesa. Toată lumea părea că uitase și mergea mai departe.

Singurul care nu putea uita era Nick.

14. În mintea lui Nick

Pentru ceilalți, Nick era la fel ca înainte. Dar pentru el ceva se schimbase, în mintea lui. Bineînțeles, avea în continuare tot felul de idei grozave, dar acum îi era puțin frică de ele.

De exemplu, la ora de științe sociale, Nick învățase că oamenii care cumpără lucruri se numesc *consumatori*. Când consumatorii nu mai cumpără, magazinele și restaurantele dau faliment.

Atunci îi venise o nouă idee.

Tuturor elevilor le plăcea ora prânzului. Mâncarea de la școală însă nu le plăcea. Și tot timpul știau ce o să fie la prânz – simțeau mirosul mâncării toată dimineața și pe urmă se duceau la masă. Mâncarea era întotdeauna proastă.

„Cantina școlii“, își zicea Nick, „este un fel de restaurant. Iar elevii sunt consumatori. Și nu e nimeni obligat să mănânce aici la prânz.“

Nick știa ce ar putea să urmeze. Avea să-i convingă pe toți să vină cu pachet de-acasă până când doamnele de la cantină găteau mai bine. Era convins că ele găteau altfel pentru familia lor. Elevii erau consumatorii care dădeau 1,35 de dolari pe prânz și, până când nu devenea mai bună mâncarea, nu aveau să scoată banii din buzunar.

Ce idee grozavă! Nick era convins că o să funcționeze și era foarte entuziasmat.

Dar apoi Nick și-a amintit ce se întâmplase cu *frindel* și l-au trecut fiori pe șira spinării. Era convins că, dacă toți copiii renunțau la cantină, mai devreme sau mai târziu cineva avea să-și dea seama că fusese ideea lui Nick Allen și ar fi încurcat-o. S-ar fi scris în presă. Directoarea i-ar fi sunat pe ai lui– orice se putea întâmpla.

Pentru prima oară în viața lui, Nick a păstrat pentru sine noua idee. Nu le-a zis nimic nici măcar lui John sau Chris.

Iar asta l-a făcut pe Nick să se schimbe.

Mama lui a fost prima care a observat.

— S-a întâmplat ceva la școală, dragule? l-a întrebat pe Nick într-o zi de martie.

Părea abătut, întristat. Era îngrijorată.

— Nu, nimic.

— S-a întâmplat ceva cu prietenii tăi? Nu prea au mai trecut pe aici.

— Mamă, serios. Nu s-a întâmplat nimic. E iarnă. Toți sunt ocupați cu hocheiul, cu baschetul. Asta-i tot.

Și Nick s-a dus în camera lui și a încuiat ușa.

Doamna Granger a observat și ea că Nick se schimbase. Ștregarul isteț care o privise drept în ochi și-i spusese „Dar eu chiar nu aveam niciun frindel la mine“ nu mai era acolo. Zi după zi, Nicholas Allen era din ce în ce mai tăcut și mai preocupat. Temele lui erau perfecte, nu vorbea decât dacă era întrebat, nu mai râdea și nu mai făcea glume cu prietenii lui, ca altădată. Peste câteva luni se termina școala și nu știa cum l-ar putea ajuta.

Spre sfârșitul anului școlar, Nick și-a amintit de scrisoarea pe care doamna Granger îl pusese să se semneze atunci când doar ce începuse toată povestea cu frindelul. Jocul de șah se terminase, așa că, în curând, doamna Granger avea să-i dea scrisoarea. Dar a așteptat degeaba toată primăvara. S-a gândit că doamna Granger uitase. Îi era teamă să-i aducă aminte, dar murea de curiozitate.

În ultima zi de școală, Nick a bătut la ușa clasei doamnei Granger. Profesoara aranja manualele pe etajerele de sub ferestre.

— Intră, a zis melodios, fără să se întoarcă.

— Bună ziua, doamnă Granger.

Doamna Granger s-a întors spre el.

— A, tu erai, Nicholas. Mă bucur foarte tare că ai venit. Voiam să stau de vorbă cu tine și acum n-o să mai fie nevoie să-ți trimit o scrisoare în vacanța de vară.

Lui Nick i s-a pus un nod în gât.

— De-asta am venit – pentru scrisoare.

Doamna Granger l-a privit nedumerită la început.

— A! Scrisoarea aceea, a zis ea și apoi a făcut o pauză. Sigur îți aduci aminte, Nicholas, că ți-am zis că o să ți-o trimit când se vor termina toate astea... și încă nu am ajuns acolo.

— Nu?! se miră Nick și, cu capul înclinat într-o parte, a întrebat: Când se vor termina?

Doamna Granger a zâmbit și a zis:

— Ei, Nicholas, când o să se termine o să știi, crede-mă. Altceva voiam să vorbesc cu tine.

A venit lângă el, doar o jumătate de metru îi despărțea. Nick crescuse mult în anul acela, iar acum se priveau drept în ochi. Nick a observat că privirea ei era mai blândă, dar la fel de intensă.

— Am observat că ai fost foarte tăcut în ultima vreme. Să știi că nu ai greșit cu nimic anul ăsta, Nicholas. Știu că s-au întâmplat multe lucruri și că s-au spus multe lucruri. Sunt sigură că nu ți-a fost tot timpul ușor. Dar ideea ta a fost bună, iar eu sunt foarte mândră de felul în care te-ai comportat – în cea mai mare parte a timpului...

Nick era stânjenit, dar doamna Granger a continuat.

— O să faci lucruri mari în viață, Nicholas. Sunt absolut sigură. Și nu trebuie să te dai bătut.

Apoi doamna Granger a dat mâna cu Nick și l-a privit atent. Ochii ei erau mai luminoși ca oricând.

— Nicholas Allen, mi-a făcut plăcere să te am elev. Acum ieși și bucură-te de vară. Sunt sigură că o să faci lucruri ieșite din comun, tinere.

Doamna Granger l-a urmărit cu privirea pe Nick. Înainte de a deschide ușa, s-a întors cu fața la ea.

— Vă mulțumesc, doamnă Granger. O vară minunată și dumneavoastră.

Apoi a zâmbit larg și i-a zis:

— Și nu uitați să cumpărați frindeluri noi pentru anul următor.

Datorită acestei scurte conversații cu doamna Granger, dar și după o doză sănătoasă de vacanță, Nick s-a pus pe picioare. Era mândru că inventase un cuvânt nou și se gândea cu plăcere la toată agitația pe care o provocase. Un singur cuvântel a făcut ca experiența clasei a cincea să fie de neuitat.

Înainte de clasa a șasea, Nick redevenise el însuși și asta s-a văzut și în gimnaziu, și la liceu și la facultate.

De exemplu, doi ani mai târziu, toate cantinele din oraș aveau mâncare delicioasă cel puțin patru zile pe săptămână, și asta datorită Consumatorului Nick. Inspectorul regional vizitase Westfieldul ca să afle de ce avea acel oraș mic cel mai bun program de prânz din tot statul.

Cât despre liceu, povestea isprăvilor lui Nick ar putea dura la nesfârșit. Iar asta ar amâna prea mult sfârșitul acestei povești care a început când Nick era în clasa a cincea.

Pentru că sfârșitul acestei povești a venit mai târziu – peste zece ani.

Dar ce s-a întâmplat în acești zece ani cu cuvântul lui Nick? Nimic deosebit, nimic interesant. Cu cuvintele nu se întâmplă lucruri deosebite sau ieșite din comun. Cuvintele fie sunt folosite, fie nu sunt folosite. Iar *frindel* era folosit din ce în ce mai mult. Se transforma într-un cuvânt adevărat.

15. Iar câștigătorul este...

Peste zece ani, Nick Allen era student. Când era în al treilea an de facultate, în luna noiembrie, s-au întâmplat două lucruri importante.

Mai întâi, când a împlinit douăzeci și unu de ani, Nick a avut acces la contul frindelului deschis de tatăl lui.

Nick era bogat. Era foarte bogat. Era atât de bogat, încât nici nu-și dădea seama cât de bogat era.

Nick voia să le dea părinților lui o parte din bani, dar ei spuneau că nu au nevoie și că nu vor. Însă Nick le-a reamintit că întotdeauna și-au dorit să călătorească și că ar trebui să-i considere un fel de cadou aniversar mai mare. Și până la urmă i-au primit.

Nick voia să-i dea și fratelui său mai mare, James, niște bani, dar James a zis nu are nevoie și că nu vrea. Însă el i-a reamintit lui James că fiica lui de doi ani avea să crească și într-o zi avea să meargă la facultate – iar James îi dăduse lui Nick la un moment dat toată colecția lui de cartonașe de baseball. Până la urmă James i-a acceptat cadoul.

Apoi Nick și-a cumpărat un computer nou și rapid. Și vreo zece jocuri noi. Și o bicicletă de munte. Pe urmă a încercat să uite de bani, dar nu e deloc ușor. S-a descurcat totuși destul de bine și a continuat să învețe pentru licență.

Al doilea lucru important din acea toamnă a fost un pachet pe care Nick l-a primit acasă – un pachet mare și greu. Era de la doamna Granger.

Trei lucruri erau în pachet: 1) a opta ediție, nouă-nouță, a dicționarului *Webster's College*; 2) un bilet scris de mână lipit pe coperta dicționarului; și 3) un plic gros, alb. Nick s-a uitat pe spatele plicului și și-a văzut numele. Îl scrisese acolo într-o după-amiază de septembrie, după ore, în clasa doamnei Granger. Trecuseră zece ani de atunci.

Nick a pus plicul jos și a dezlipit biletul de pe coperta dicționarului.

*Dragul meu Nicholas,
Te rog să te uiți la pagina 541.*

Nick a deschis repede dicționarul și a căutat pagina 541, cu inima bubuindu-i în piept.

Acolo, între *friguros* și *fringilid*, a citit următoarele:

FRINDEL, frindeluri, s.n. – instrument de scris sau de desenat cu pastă. – Cuvânt inventat arbitrar; creat de Nicholas Allen, SUA, 1987 (vezi pix).

Nick a citit apoi restul biletului de la doamna Granger.

Acesta este un dicționar nou pe care îl recomand elevilor pentru a-și scrie temele. Când le explic cum sunt adăugate în dicționar cuvinte noi, le spun să caute cuvântul „frindel“.

Îți trimit și scrisoarea pe care ți-am promis că ți-o dau la sfârșitul micului nostru război. Pentru că acum s-a terminat.

Profesoara ta, doamna Lorelei Granger

Pe Nick îl apucase amețeala. Cu mâinile tremurătoare, a deschis plicul gros, alb și a scos scrisoarea veche de zece ani și a început să citească.

Dragă Nicholas,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că frindel a intrat în dicționar. Felicitări.

Poți privi răsăritul, dar nu-l poți încetini sau opri și nu-l poți face să se întoarcă din drum. Iar eu asta încercam să fac cu cuvântul tău.

La început am fost supărată. Recunosc. Nu îmi plăcea să văd cum cuvântul „pix“ era dat deoparte ca și cum nu ar fi contat. Dar presupun că dacă în latină cuvântul „pană“ ar fi fost frindilus, în loc de pinna, ai fi inventat cuvântul „pix“. Unele lucruri pur și simplu trebuie să se întâmple, așa cum soarele răsare – și

nu poți face nimic, le vezi doar.

Cuvântul frindel există de mai puțin de trei săptămâni. Acum înțeleg că este o șansă pe care orice profesor și-o dorește: șansa de a vedea cum elevii inteligenți iau un lucru învățat la o oră plictisitoare și îl aplică în propria lor lume. Îți mărturisesc că mă interesează foarte mult ce se va întâmpla în continuare. Vreau să văd ce o să se întâmple.

Dar cred că rolul meu e destul de mic și nu știu de ce mi se pare că am ajuns să joc rolul negativ. Fiecare poveste bună are nevoie de un personaj rău, nu crezi?

Într-o zi te voi ruga să mă ierți și sper că mă vei ierta.

Nick, știu că îți place să-ți folosești gândirea. Te-aș ruga să te gândești la mine: când am început eu să predau, nimeni nu ajunsese încă pe Lună, nu existau nave spațiale, nici CNN sau sateliți meteorologici. Nu existau aparate video, CD-uri sau computere.

Mii de lucruri se schimbă în lume. Eu întotdeauna am încercat să-i învăț pe copii lucruri care să le fie de folos orice s-ar întâmpla.

Foarte multe lucruri au devenit inutile. Dar cuvintele sunt încă importante, chiar și acum. Oamenii au nevoie de cuvinte. Gândim cu ajutorul cuvintelor, scriem cu ele, visăm cu ele, sperăm și ne rugăm cu ele. Din acest motiv îmi plac dicționarele. Un dicționar rezistă trecerii timpului.

Și, după cum știi, se și schimbă și crește.

Încă o dată, felicitări. Îți trimit și un mic cadou.

Cu prietenie, doamna Granger

Nick și-a amintit ochii doamnei Granger și a înțeles acum care era sensul din spatele felului în care i se schimba privirea. Ce șmecheră! Fusese de partea cuvântului *frindel* tot timpul. Luptând împotriva lui, ea de fapt îl ajutase.

În plicul alb era o cutie plată, dreptunghiulară, care

semăna cu o cutie de ceas. Nick a scos cutia și i-a desfăcut capacul. Înăuntru era un obiect pe care Nick nu-l mai văzuse de zece ani: instrumentul de scris preferat al doamnei Granger, stiloul ei maro cu capac albastru. Iar sub agățătoare era o hârtie împăturită. Era un alt bilet. Unul foarte scurt. Cu un singur cuvânt: *Frindel*.

O lună mai târziu s-a întâmplat ceva și în partea veche a orașului Westfield, unde copacii sunt uriași și casele mici. În dimineața de Crăciun, cineva a sunat la ușa doamnei Granger. Doamna Granger a deschis ușa, dar nu era nimeni.

Cineva lăsase un pachet între ușa casei și ușa exterioară – o cutie împachetată în hârtie verde, cu o fundă roșie și un plic alb lipit pe o parte. A zâmbit și a ridicat-o de jos.

În cutia poștală de lângă ușă a văzut un plic cu roșu, alb și albastru, trimis cu poșta rapidă, pe jumătate ieșit din cutie. S-a gândit că poate ajunsese în noaptea de ajun. A deschis ușa exterioară, a luat plicul, a închis cele două uși și a intrat în casă, tremurând de frig.

Doamna Granger a intrat în camera de zi și s-a așezat pe canapea. Plicul era de la Inspectoratul Școlar din Westfield. Părea important, așa că doamna Granger l-a deschis imediat.

Era o scrisoare de felicitare din partea inspectorului. Fusese creată o bursă, în urma primirii unei donații de un milion de dolari „de la un fost elev“. Bursa Lorelei Granger pentru Elevi.

Doamna Granger și-a zis că trebuie să fie o greșeală – sau o farsă. Un milion de dolari? Aiurea! Îi venea să-l sune pe inspector și să lămurească toate astea.

Dar era dimineața zilei de Crăciun și, cu toate că inspectorul îi fusese elev, doamna Granger a hotărât să aștepte până a doua zi. N-avea ce să se întâmple.

De altfel, mai era un pachet care o aștepta pe canapea, și îi atrăgea atenția cu funda lui roșie. Deschise mai întâi plicul.

Era o felicitare de Crăciun cu câteva rânduri scrise dezordonat – caligrafia unui băiat de clasa a cincea, evident.

Dragă Doamnă Granger,

*Sunte-ți una dintre profesoarele mele preferate.
Vreau să vă dăruiesc ceva.*

*Cu stimă,
Un elev*

Doamna Granger s-a uitat încruntată la cuvintele scrise greșit, apoi a râs și a dat din cap. Copiii sunt la fel, an după an. Era profesoară de patruzeci și cinci de ani, în iunie se pensiona. Nu-și amintea să fi trecut vreun Crăciun fără să primească un cadou de la un elev.

A desfăcut funda roșie, a rupt hârtia și a deschis pachetul. Se aștepta să găsească un obiect din sfoară și bețe de înghețată, sau din macaroane spiralate și lipici.

Însă era o cutie dreptunghiulară învelită în catifea albastră. A deschis-o: în ea era un stilou frumos, auriu. Era rece și greu. Pe cilindrul strălucitor erau gravate câteva cuvinte, și doamna Granger a fost nevoită să aprindă veioza de lângă canapea. Apoi a citit cele trei rânduri subțiri, scrise la calculator:

*Acest obiect ți aparține doamnei Lorelei Granger și
ți poate da orice nume dorește.*

Cu drag, din partea lui Nicholas Allen

Nicholas Allen e cel mai faimos puști din școală: de pildă, toți elevii știu cum, în plină iarnă, Nick a transformat sala de curs într-o insulă tropicală, iar profesorii se străduiesc să lupte cu talentul său vestit de a trage de timp la finalul orei, care-i face să uite de tema pentru acasă.

Însă clasa a cincea vine cu o mare provocare: doamna Granger, sobra profesoară de limba engleză, maestra absolută a dicționarelor, are și ea talentele ei. Așa că Nick se hotărăște să dea culoare orelor plictisitoare, iar doamna Granger crede că poate să facă față suvoiului de idei năstrușnice ale băiatului.

Nick nu se dă bătut și se folosește chiar de armele temutei profesoare, așa că născocește un cuvânt. Însă mica sa invenție ia o amploare de nebănuit...

ARTHUR

